

*Ανθολόγιο κειμένων
Μαρτίου-Απριλίου-Μαΐου 2020*

Τεύχος 1ο

"Μέρες πανδημίας"

Περιεχόμενα

1. Προλογικό σημείωμα	5
2. Για την Νέα Ύφεση με αφορμή την πανδημία	27
3. Αλληλεγγύη σε όσους/ες δουλεύουν εν μέσω πανδημίας Να πάρουμε στα χέρια μας την παραγωγή	36
4. Τα δημοκρατικά καθεστώτα απαγορεύουν την κυκλοφορία. Το επαναστατικό δίκαιο επιβάλλει την ανατροπή τους	43
5. Σχετικά με τις αποφάσεις του Eurogroup: Θα τα πούμε στους δρόμους της οργής	53
6. 1η Μαΐου: Κάλεσμα στην Διαδήλωση ενάντια στο καθεστώς “έκτακτης ανάγκης”	59
7. 10 χρόνια μνημόνια: το τέλος του ταξιδιού δεν ήταν στην Ιθάκη	65

Α' τεύχος του τρίμηνου ανθολογίου της Πρωτοβουλίας Αναρχικών
Αγ. Αναργύρων- Καματερού. Στο έντυπο περιέχονται κείμενα, αφίσες
και φωτογραφίες παρεμβάσεων της ομάδας
από τον Μάρτιο έως τον Μάιο του 2020

1η έκδοση: Ιούνιος 2020

Ιστότοπος: protaanka.espivblogs.net

Επικοινωνία: protaanka@espiv.net

Προλογικό σημείωμα

1. Σε περιόδους κρίσιμων ιστορικών καμπών και κρίσεων, οι κοινωνικές και πολιτικοοικονομικές μεταβολές γίνονται καταγιστικές και αφήνουν καθοριστικά αποτυπώματα στο μέλλον. Η μετάβαση από την μία “κατάσταση πραγμάτων” στην άλλη πραγματώνεται μέσα από ραγδαίες εξελίξεις και αλλαγές, ωστόσο η παγίωση των νέων κοινωνικών μορφών κατασταλάζει και αποκτά συνοχή σταδιακά, μέσα από μεγάλα “σκαμπανεβάσματα” και ιστορικά “πισωγυρίσματα”, τα οποία διατρέχουν όλο το διάστημα της διαλεκτικής σύγκρουσης μεταξύ της προγενέστερης κατάστασης και της νέας, που τείνει να την διαδεχθεί.

Ο καπιταλιστικός κόσμος όπως τον γνωρίζαμε αργοπεθαίνει στην παρακμή. Αποσαθρώνεται από τις εγγενείς του αντιφάσεις και σαρώνεται από την εκκωφαντική δύναμη της ιστορικής κίνησης. Οι κοσμοϊστορικές αλλαγές των καιρών απαιτούν και συνάμα επισπεύδουν τον ερχομό μιας “νέας πραγματικότητας” που σιγά σιγά ξεπροβάλλει στον κοινωνικό ορίζοντα, θρυμματίζοντας ιδεολογήματα, κατεδαφίζοντας βεβαιότητες και πετώντας στα αζήτητα προβλέψεις του παρελθόντος. Οι διάφορες μορφές αυτής της “νέας πραγματικότητας”, αυτού του νέου οικονομικού και πολιτικού σχηματισμού που θα αποκτήσουν οι ανθρώπινες κοινωνίες στο ιστορικό σταυροδρόμι του αιώνα που βαδίζουμε, δεν προδιαγράφονται νομοτελειακά σε πολιτικές προφητείες και ιδεολογικά δοκίμια, αλλά αντίθετα ως άγνωστες μεταβλητές προσλαμβάνουν τα χαρακτηριστικά της διαρκούς εξέλιξης των ίδιων των κοινωνιών και της προαιώνιας πάλης των τάξεων στο εσωτερικό τους.

Το “τέλος των ιδεολογιών” και το “τέλος της ιστορίας” για τα οποία θριαμβολογούσαν κάποτε οι νεοφιλελεύθεροι εκπρόσωποι του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, αναθεωρούνται πλέον από

τους ίδιους τους εκφραστές τους. Η ντετερμινιστική ανάγνωση της κοινωνικής κίνησης και η αναγνώριση του καπιταλισμού ως στατικού τέλματος της ιστορίας εγκαταλείπεται στον κάλαθο της ιδεολογικής χρεοκοπίας, εκεί που η ιστορία τοποθέτησε τους μαρξιστικούς “νόμους” που διατυπώθηκαν από το εξουσιαστικό ρεύμα του σοσιαλιστικού κινήματος, το οποίο οι αναρχικοί κατατρόπωσαν ήδη από τον καιρό της Α΄ Διεθνούς Ένωσης των Εργαζομένων.

Ένα σύνολο εννοιών που άλλοτε δέσποζαν στον πολιτικό λόγο και τις κοινωνικές επιστήμες για να εκφράσουν τους μύχιους πόθους της αστικής τάξης είτε αφανίστηκαν, είτε χρεοκόπησαν από την αμείλικτη ιστορική κίνηση: “παγκοσμιοποίηση”, “μετανεωτερικότητα”, “ευρωπαϊκή ολοκλήρωση”, “κοινωνική κινητικότητα”, “λιγότερο κράτος” έχασαν το περιεχόμενο τους και υποχώρησαν από σημαίες ενός κόσμου που μεταβαίνει σε μια υποτιθέμενη “μεταβιομηχανική εποχή” σε απλά ιδεολογικά κατασκευάσματα, σε νοητά υποδείγματα μιας επιθυμητής τροχιάς της ιστορίας για την κυρίαρχη τάξη, που ποτέ δεν επιβεβαιώθηκε από την εξελικτική πορεία των κοινωνιών, των ταξικών αντιθέσεων και των διακρατικών συγκρούσεων.

Η “αποβιομηχάνιση” και η ανάπτυξη του τριτογενούς τομέα στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες δεν συρρίκνωσαν την εργατική τάξη, δεν οδήγησαν σε νέες μορφές απασχόλησης ικανές να απορροφήσουν το “παραδοσιακό προλεταριάτο” και να αναδείξουν νέα “επαναστατικά υποκείμενα”, ούτε αποτέλεσαν προάγγελο ενός νέου μοντέλου παραγωγής. Η αλλαγή του τρόπου παραγωγής σηματοδοτεί το πέρασμα σε έναν νέο κοινωνικό-οικονομικό σχηματισμό (ταξικό ή αταξικό) που θα διαμορφωθεί όχι ως αυτοτελής προϊόν της τεχνολογικής εξέλιξης, αλλά ως απότοκο του ταξικού πολέμου, των εκδηλώσεων του ανταγωνισμού μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας στην πιο προχωρημένη μορφή τους.

Η αντίληψη, κατά βάση ιδεολογική, που ερμηνεύει την ιστορία ως στατική, όπως και η αντίληψη για τον τελεολογικό προορισμό της

προς έναν προκαθορισμένο και ιδεολογικά οριοθετημένο τερματικό σταθμό, αντιβαίνει τους αμετακίνητους κοινωνικούς νόμους της αέναης εξέλιξης. Οι ανθρώπινες κοινωνίες, ακριβώς όπως και η φύση, δεν καθηλώνονται στην ακινησία και δεν μένουν αμετάβλητες στην συνεχή ροή του χρόνου που πάντα βαίνει προς τα εμπρός. Δεν γίνεται, λοιπόν, να προβλέψουμε με ακρίβεια την τροπή της κοινωνικής εξέλιξης, ούτε να προδιαγράψουμε τα στάδια, τις μορφές και τις αντιφάσεις μιας νέας κοινωνικής οργάνωσης που αναπόφευκτα θα διαδεχθεί την υπάρχουσα. Δεδομένου ότι καύσιμα εξέλιξης αποτελούν οι ίδιες οι κοινωνίες, η βούληση των ανθρώπων και η πάλη των τάξεων (αφού η κοινωνία δεν είναι ενιαία), γνωρίζουμε πως τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο, συνεπώς και η εξέλιξη της κοινωνίας προς έναν ελευθεριακό και αταξικό βίο δεν αποτελεί μια ουτοπική προσδοκία. Οι νόμοι της ιστορικής κίνησης μπορούν αφενός να διαψεύσουν τις ιδεολογικές βεβαιότητες για το μέλλον, και αφετέρου να καταρρίψουν την ανορθολογική πεποίθηση ότι οι εξουσίες, οι κοινωνικές καταπιέσεις και τα ταξικά οικονομικά συστήματα θα υπάρχουν για πάντα (όπως βέβαια, δεν υπήρχαν και από πάντα). Να καταρρίψει την κυρίαρχη μυθολογία ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς κράτος και ότι είναι “ανέφικτο” να υπάρξουν κοινωνίες δομημένες στην ισότητα.

Η έννοια της “προόδου” είναι συνυφασμένη με την κοινωνική ανάπτυξη. Απροσδιόριστα, είναι μια έννοια χωρίς ηθικό πρόσημο και προταγματικό φόρτιο, καθώς η πρόοδος, η κίνηση προς τα εμπρός, δεν συνεπάγεται από μόνη της την κίνηση προς μια “καλύτερη” ή “χειρότερη” κοινωνική κατάσταση. Λόγου χάρη, η σύνδεση της “προόδου” στις σύγχρονες κοινωνίες με την ανάπτυξη των επιστημών, των παραγωγικών δυνάμεων και των υψηλών τεχνολογιών ποτέ δεν ταυτίστηκε με την καθολική κοινωνική ευημερία. Η επιστήμη δεν είναι μια “οντότητα” που υπερβαίνει τον ταξικό διαχωρισμό της κοινωνίας. Είναι μια παραγωγική δύναμη εξαρτημένη από το κράτος και υπαγόμενη στα συμφέροντα της αστικής τάξης. Οι τεχνολογικές εφαρμογές βρίσκονται στην άμεση

υπηρεσία του κεφαλαίου και επενεργούν στην αύξηση της κερδοφορίας του και την μείωση του εργατικού κόστους.

Οι φιλελεύθεροι τιμητές του εκμεταλλευτικού κεφαλαιοκρατικού συστήματος διακηρύττουν με ιδιαίτερο μένος απέναντι στην εργατική τάξη ότι μια κοινωνία ισότητας είναι “καταδικασμένη να αποτύχει”, προσδιορίζοντας την ισότητα ως συνώνυμο της “κοινωνικής στασιμότητας”. Σαν παράδειγμα χρησιμοποιούν τα σοσιαλιστικά κράτη που οικοδομήθηκαν τον προηγούμενο αιώνα και στα οποία αναδύθηκαν νέες μορφές ανισοτήτων, κρατικού αυταρχισμού και ολοκληρωτισμού. Παράλληλα, περιγράφουν την ισότητα ως μια μη λειτουργική συνθήκη κοινωνικής ανάπτυξης αντλώντας αυθαίρετα παραδείγματα από την φύση και τις “κοινωνίες” των ζώων. Προβάλλουν την ανθρώπινη κοινωνία σαν ένα άθροισμα εγωιστικών όντων που αντιπαλεύουν το ένα το άλλο για την επιβίωση, εξισώνοντας τον άνθρωπο με τα άγρια ζώα. Για να νομιμοποιήσουν το εκμεταλλευτικό τους σύστημα υμνούν τον ατομικισμό και αναδεικνύουν την ανταγωνιστικότητα των ατόμων ως εγγενή στην ανθρώπινη φύση, ανασύροντας ενισχυτικά στο θεώρημα τους αναχρονιστικές αντιλήψεις των “πατερικών” τους κειμένων (π.χ. Άνταμ Σμιθ).

Οι φιλελεύθεροι τιμητές του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής υποστηρίζουν ότι ο “ελεύθερος ανταγωνισμός” στο πλαίσιο της καπιταλιστικής αγοράς πυροδοτεί την κίνηση και την “κοινωνική πρόοδο” αποσιωπώντας με απροκάλυπτο τρόπο ότι όλα τα “επιτεύγματα” που οικειοποιείται ο καπιταλισμός και καυχιέται η αστική τάξη, είναι προϊόντα της ανθρώπινης εργασίας. Η κατευθυνόμενη από το καπιταλιστικό σύστημα, ραγδαία επιστημονική πρόοδος δεν προσέφερε στις κοινωνίες καμία ταξική εξίσωση και καμία άμβλυνση των ανισοτήτων. Τα τεχνολογικά επιτεύγματα, που δημιουργήθηκαν από την εργασία δισεκατομμυρίων άγνωστων και γνωστών ανθρώπων ανά τους αιώνες, δεν αξιοποιήθηκαν καθολικά με τρόπο κοινωνικά χρήσιμο

αλλά ως μέσο κερδοφορίας για πολυεθνικές και αφεντικά. Στους τραπεζικούς λογαριασμούς μιας παρασιτικής κοινωνικής μειοψηφίας καταλήγει σχεδόν το σύνολο του αμύθητου πλούτου των αγαθών που στην εποχή μας ανέρχεται σε δυσθεώρητα ύψη. Είναι χαρακτηριστικό ότι η υπερσυσσώρευση του πλούτου έχει οδηγήσει στην κορυφή της παγκόσμιας ταξικής πυραμίδας μια χούφτα ανθρώπων: περισσότερο από το 50% του παγκόσμιου πλούτου βρίσκεται στα χέρια μόλις του 1% του παγκόσμιου πληθυσμού, υπάρχουν δηλαδή καπιταλιστές που κατέχουν πλούτο που ισοδυναμεί ή και ξεπερνάει το ΑΕΠ ολόκληρων χωρών. Η διάσταση που έχει πάρει σήμερα η κοινωνική ανισότητα αναδεικνύει τον παραλογισμό και την αδικία αυτού του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος. Αναδεικνύει την αρχή του τέλους του.

Καμία πρόοδος για την ανθρωπότητα και κανένα “επίτευγμα” στο πλαίσιο της καπιταλιστικής οργάνωσης της παραγωγής ή οποιουδήποτε άλλου ταξικού τρόπου παραγωγής δεν θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς τον πρωταγωνιστικό ρόλο των δυνάμεων της εργασίας. Τα “επιτεύγματα της προόδου” για τα οποία κραυγάζουν και περιφέρουν ως λάφυρα οι καρεκλοκένταυροι της κορυφής της ταξικής πυραμίδας δεν είναι δικά τους, ούτε επιβεβαιώνουν την “ανωτερότητα” του συστήματος τους. Αντίθετα, επιβεβαιώνουν την σαθρότητα αυτού του αδηφάγου συστήματος που αναπτύσσεται, συντηρείται και αναπαράγεται με γνώμονα την πλήρη εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και των μέσων παραγωγής για τα κέρδη των λίγων και την λεηλασία των πολλών. Για να μπορέσουν οι επιστήμες να αναπτυχθούν ανεμπόδιστα και να συμβάλλουν στην κοινωνική αυτάρκεια, βασική προϋπόθεση είναι η απελευθέρωση τους από τα ταξικά συμφέροντα, η γείωση τους στο κοινωνικό σύνολο και η σχεδιασμένη ανάπτυξή τους, με στόχο την παγκόσμια ευημερία των ανθρώπων σε εναρμονισμό με την φύση.

2. Είναι γεγονός ότι σε περιόδους κρίσεων ο ιστορικός χρόνος μικραίνει και ο ρυθμός της ιστορικής αλλαγής επιταχύνεται. Ήδη από

την αρχαιότητα, η έννοια της κρίσης συνδέθηκε με την παρακμή και το τέλος μιας κατάστασης πραγμάτων. Στον Αισχύλο, η έννοια της κρίσης παρουσιάζεται ως συνώνυμη της “τελικής αξιολόγησης” μιας συνθήκης που έχει υποστεί μαρασμό. Στα ομηρικά έπη, η κρίση ισοδυναμεί με το “τέλος”, την “τελειοποίηση” και την επίτευξη του “τελικού στόχου” μιας τάξης πραγμάτων. Για τον Αριστοτέλη, το “τέλος” σημαίνει την παρακμή μιας κατάστασης που έχει προηγουμένως διανύσει τα στάδια της ακμής, της αλλοτρίωσης και της φθίσης. Κρίση λοιπόν, σημαίνει εξ ορισμού “τέλος” και σηματοδοτεί την οριστική ολοκλήρωση μιας κατάστασης.

Η εννοιολογική διασάφηση του όρου “κρίση” δεν γίνεται τυχαία. Στην περίοδο που διανύουμε, επίκεντρο όλων των εξελίξεων που διαδραματίζονται σε οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο είναι η καταστροφική κρίση που ταλαντεύει το καπιταλιστικό σύστημα τα τελευταία 12 χρόνια. Αναπόφευκτα, στο πλαίσιο ενός προλογικού σημειώματος, δεν μπορούμε να αναλύσουμε με το βάθος, τα στοιχεία και την διαύγεια ενός λεπτομερούς πονήματος, τους λόγους για τους οποίους θεωρούμε ότι η παρούσα συστημική κρίση δεν είναι ένα παροδικό στάσιμο αλλά ένα ιστορικό αδιέξοδο τέλμα του κεφαλαιοκρατικού σχηματισμού. Εγγυόμαστε ότι στο μέλλον θα το επιχειρήσουμε σε ένα αυτοτελές και πιο ολοκληρωμένο έργο, παραθέτοντας στοιχεία και τεκμηριωμένες αναλύσεις. Εντούτοις, μπορούμε άφοβα και ρητά να υποστηρίξουμε την πεποίθησή μας, που είναι φανερή στην πλειοψηφία των κειμένων μας όλα αυτά τα χρόνια: η κρίση αυτή διαμορφώνει το ιστορικό πλαίσιο και το κοινωνικό πορτρέτο της εποχής μας. Προεικονίζει μεγάλες τομές και κοσμοϊστορικές εξελίξεις σε παγκόσμια κλίμακα οι οποίες ήδη συντελούνται σε ένα πρωταρχικό στάδιο.

Εξηγήσαμε και νωρίτερα, ότι η κοινωνική κίνηση είναι μια εξελικτική διαδικασία προς τα εμπρός που δεν αφήνει τίποτα αμετάβλητο. Κατά συνέπεια, είναι ανορθολογική κάθε ιδεολογική πεποίθηση που ερμηνεύει τον καπιταλισμό ως τερματικό σταθμό της κοινωνικής

εξέλιξης. Θα επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά ότι οι θεωρήσεις για το “τέλος της ιστορίας” και την “οριστική νίκη” της φιλελεύθερης αστικής δημοκρατίας έχουν διαψευστεί πανηγυρικά. Αυτό που μένει να απαντήσουμε, έστω σε αδρές γραμμές, είναι το “γιατί” αυτή η κρίση είναι δομικού χαρακτήρα και γιατί, όπως αυτή του 1929, δεν θυμίζει σε τίποτα τις περιοδικές “κυκλικές κυμάνσεις” της καπιταλιστικής οικονομίας, τις υφέσεις που είναι “εντός προγράμματος”.

Το 2008 η φούσκα της καπιταλιστικής ανάπτυξης η οποία είχε οικοδομηθεί πάνω στο τεράστιο και διαρκώς αυξανόμενο χρέος έσκασε. Ένα ντόμινο καταρρεύσεων ακολούθησε, η αβεβαιότητα και η έλλειψη εμπιστοσύνης χαρακτήριζαν την πορεία των αγορών, οι οικονομικοί κραδασμοί μεταφέρθηκαν με μεγάλη ταχύτητα από την μια οικονομία στην άλλη λόγω της αυξημένης αλληλεξάρτησης των καπιταλιστικών λειτουργιών μέσα στο περιβάλλον της παγκοσμιοποιημένης αγοράς. Έτσι, η χρηματοπιστωτική κρίση που εκδηλώθηκε με την κατάρρευση της αγοράς ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων πέρασε σε ολόκληρη την σφαίρα της οικονομίας, έβγαλε στην επιφάνεια τις αντιφάσεις του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και εξελίχθηκε σε μια παγκόσμια δομική κρίση χρέους.

Τον Σεπτέμβριο του 2008 η φούσκα των στεγαστικών δανείων που είχε εκτοξεύσει τις χρηματιστηριακές τιμές στα ύψη ενέπνεε έντονες ανησυχίες. Σύντομα, οι ανησυχίες έγιναν πραγματικότητα. Με την κατάρρευση της αγοράς των ενυπόθηκων δανείων το χρηματοπιστωτικό σύστημα φάνηκε ότι μπορεί να φτάσει στο χείλος της καταστροφής. Τα επισφαλή στεγαστικά δάνεια είχαν τιλοποιηθεί και πάνω σ’ αυτούς τους τίτλους είχε δημιουργεί μια ολόκληρη αγορά ομολόγων και δομημένων παραγώγων. Με την ανασφάλεια που υπήρχε για την πληρωμή αυτών των δανείων επενδυτικοί όμιλοι και μεμονωμένοι επενδυτές άρχισαν να αποσύρουν τα χρήματα τους από την αγορά και μάλιστα κάποιοι εξ αυτών στοιχημάτιζαν υπέρ των

χαμηλών επιδόσεων των συγκεκριμένων ομολόγων. Η τραπεζική κρίση που πυροδοτήθηκε, μετατράπηκε εν συνεχεία σε κρίση δημόσιου χρέους πλήττοντας κατά κύριο λόγο τις πιο αδύναμες οικονομίες των ευρωπαϊκών κρατών (π.χ Ελλάδα, Ιρλανδία, Ισπανία, Πορτογαλία).

Η κατάρρευση της αγοράς ενυπόθηκων δανείων, όμως, αποτέλεσε το πρωταρχικό σύμπτωμα και όχι την αιτία της κρίσης του 2008. Οι δομικές αιτίες της κρίσης πρέπει να αναζητηθούν στην διόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα η οποία άρχισε την περίοδο της μεταπολεμικής υπερσυσσώρευσης. Το πλεονάζον κεφάλαιο που δημιουργήθηκε κατά την ανάπτυξη της “χρυσής εποχής” του καπιταλισμού έπρεπε να βρει νέες αγορές για να διοχετευθεί και να αναπαραχθεί. Νέα μεγάλα πεδία κερδοφορίας ανοίγουν με την δημιουργία της “αγοράς χρέους” και της αγοράς ομολόγων και παραγώγων, μέσω των οποίων οι επενδυτές μπορούν να αποκτήσουν γρήγορο και υπέρογκο κέρδος σε σύντομο χρονικό διάστημα. Οι χρηματιστικές επενδύσεις γίνονται ένα απέραντο παιχνίδι κερδοσκοπίας και τζογαρίσματος και η καπιταλιστική ανάπτυξη βασίζεται στην κυκλοφορία μεγάλου όγκου πλασματικού κεφαλαίου, το οποίο στηρίζεται σε μια διαρκώς αυξανόμενη φούσκα χρεών. Η αγορά χρέους εξελίσσεται πλέον σε κινητήρια δύναμη αναπαραγωγής του κεφαλαίου και η ανατροφοδότηση της φούσκας χρέους παρουσιάζεται ως μονόδρομος για την επιβίωση του καπιταλισμού.

Η κρίση του 2008 αποτέλεσε μια τομή στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία. Μετά το 2008 η πραγματικότητα δεν ήταν πια η ίδια. Η πίστη στην συνεχή πρόοδο των κοινωνιών και οι βεβαιότητες της καπιταλιστικής ευημερίας καταρρίφθηκαν. Μια νέα περίοδος γενικευμένης αστάθειας και ανασφάλειας εγκαινιάστηκε. Χαρακτηρίζουμε την κρίση του 2008 ως δομική καθώς δεν αποτελεί μια από τις συνήθεις οικονομικές φάσεις στασιμότητας ή ύφεσης που περνάει ανά τακτά χρονικά διαστήματα το καπιταλιστικό σύστημα

αλλά εμφανίζεται ως ένα εγκλωβιστικό τέλμα στο οποίο έχει εισέλθει. Τι εννοούμε όμως με τον όρο δομική κρίση; Δομική κρίση μπορούμε να ορίσουμε μια περίοδο κατά την οποία συνυπάρχουν δύο πλεονάσματα: ένα πλεονάσματα μισθωτής εργασίας και ένα πλεονάσμα κεφαλαίου που δεν βρίσκει κάποια επικερδή επένδυση. Αντίθετα, όταν βρίσκεται σε κρίση μια μεμονωμένη αγορά υπάρχει πλεονάζουσα προσφορά σε ένα συγκεκριμένο προϊόν και η κρίση αυτή αντιμετωπίζεται με την μείωση της τιμής του προϊόντος και την συνακόλουθη αύξηση της ζήτησης. Ο παραπάνω “κανόνας” δεν μπορεί να εφαρμοστεί όταν η υπερσυσσώρευση πλήττει την αγορά της εργασίας και του κεφαλαίου καθώς η μείωση της τιμής της εργατικής δύναμης (μισθός) δεν συνεπάγεται αναγκαστικά την αύξηση της ζήτησης σε εργατικό δυναμικό.

Η σημερινή κρίση δεν μπορεί να συγκριθεί με τις κρίσεις των προηγούμενων χρόνων. Οι πετρελαϊκές κρίσεις της δεκαετίας του '70, η κρίση του 1981, του 1987, του 1991, η κρίση στην Ν.Α Ασία του 1996/7, εάν και επέφεραν σημαντικές οικονομικές επιπτώσεις, εκδηλώθηκαν είτε σε ένα τοπικό επίπεδο είτε “χτύπησαν” συγκεκριμένες αγορές του καπιταλισμού. Η οικονομική ύφεση αργά ή γρήγορα ξεπεράστηκε και μια νέα περίοδος ανάπτυξης την διαδέχτηκε. Η κρίση του 2008 ξεκινώντας από τον χρηματοπιστωτικό τομέα εξελίχθηκε σε μια παγκόσμια συστημική κρίση και περνώντας στην “πραγματική οικονομία” επηρέασε κάθε φάσμα της οικονομικής δραστηριότητας. Μεγάλο ποσό κεφαλαίων αποσύρθηκε από την αγορά λόγω της ανασφάλειας που επικράτησε, ισχυρές τράπεζες χρεοκόπησαν, οι κρατικοί προϋπολογισμοί μειώθηκαν, οι κοινωνικές παροχές περιορίστηκαν, η ανεργία εκτοξεύτηκε στα ύψη, η φτώχεια διευρύνθηκε σε μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού, οι μισθοί μειώθηκαν, η ταξική εκμετάλλευση και οι οικονομικές ανισότητες αυξήθηκαν.

Οι “χρυσές καπιταλιστικές εποχές” της μεταπολεμικής περιόδου έλαβαν οριστικά τέλος. Η δομική συστημική κρίση βρίσκεται ακόμα,

μετά από 12 χρόνια, σε ισχύ καθώς κανένα εργαλείο και καμία παραδοσιακή συνταγή που επιστρατεύτηκε ή ανασύρθηκε από τα ιστορικά χρονοντούλαπα (π.χ. προστατευτισμός, κεύνσιανισμός κ.λ.π.) από το σύστημα δεν μπόρεσε να την αντιμετωπίσει, παρά μόνο να μεταθέσει την μεγαλύτερη έκρηξη της στο μέλλον. Αυτή η διαπίστωση μπορεί να επαληθευτεί σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Η πανδημία του κορονοϊού δεν εμφανίζεται σε κενό χρόνο. Δεν έρχεται για να “ταράξει τα νερά” σε μια περίοδο ανάπτυξης της παγκόσμιας οικονομίας μετά την 12χρονη οικονομική κρίση, όπως διακηρύττουν ψευδώς κυβερνητικοί και κομματικοί εκπρόσωποι, καθεστωτικά μίντια και “αναλυτές” κονδυλοφόροι του συστήματος. Μια νέα μεγάλη ύφεση βρισκόταν προ των πυλών και πριν την εκδήλωση του ιού. Ήδη από το 2019 συστημικοί οικονομικοί αναλυτές, διεθνείς θεσμικοί φορείς και κρατικοί αξιωματούχοι συνηγορούσαν στο ότι η πορεία της παγκόσμιας οικονομίας βρισκόταν σε πτωτική τροχιά, ότι ένα νέο κύμα ύφεσης έρχεται. Στα δεδομένα της εγχώριας οικονομίας, ο Γ. Στουρνάρας, σε ομιλία του τον Οκτώβριο του 2019 αναφέρει χαρακτηριστικά πως “η αβεβαιότητα στις σχέσεις της Βρετανίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, οι γεωπολιτικές ανησυχίες στη Μέση Ανατολή, η παράταση του εμπορικού πολέμου και οι ανακατατάξεις που επιφέρει στις ασιατικές οικονομίες αποτελούν μερικές από τις βασικές προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η διεθνής οικονομία, εντείνοντας τις ανησυχίες για το ενδεχόμενο μιας νέας ύφεσης.” Ο πρόεδρος της ΤτΕ ουσιαστικά παραδέχεται, κόντρα στο κλίμα αισιοδοξίας και θριάμβου που καλλιεργήθηκε αρχικά από τον ΣΥΡΙΖΑ για την μεταμνημονιακή και μετά-κρίση εποχή και εν συνεχεία από την ΝΔ για τις υψηλές επιδόσεις των ελληνικών ομολόγων, ότι η παγκόσμια οικονομία βαδίζει προς μια νέα ύφεση. Μια νέα ύφεση η οποία γνωρίζει πολύ καλά πως θα επηρεάσει και την ελληνική οικονομία.

Είναι ξεκάθαρο ότι αυτή η Νέα Ύφεση εκδηλώνεται μέσα στο πλαίσιο της υφιστάμενης κρίσης προκαλώντας ένα νέο ισχυρό επεισόδιο της που βρισκόταν προ των πυλών. Δεν έρχεται για να πυροδοτήσει μια “νέα κρίση”. Η γενικευμένη και αυξανόμενη με ταχείς ρυθμούς συσσώρευση παγκόσμιου χρέους, τόσο δημόσιου όσο και ιδιωτικού, σε συνδυασμό με τους χαμηλούς ρυθμούς ανάπτυξης έφερνε όλο και πιο κοντά ένα νέο πιο ισχυρό επεισόδιο της κρίσης. Στο τρίτο τρίμηνο του 2019 το παγκόσμιο χρέος ανήλθε σε επίπεδα ρεκόρ φτάνοντας το 322% του παγκόσμιου ΑΕΠ (253 τρισεκατομμύρια δολάρια). Το ίδιο έτος, ο ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) προειδοποιούσε για επιβράδυνση του ρυθμού ανάπτυξης της παγκόσμιας οικονομίας και ιδιαίτερα αυτού των ανεπτυγμένων χωρών. Στο διεθνές σκηνικό επικρατούσε ένα κλίμα αστάθειας και αβεβαιότητας και η καθοδική τροχιά της οικονομίας ενέπνεε σημαντικές ανησυχίες.

Ο εμπορικός πόλεμος ΗΠΑ- Κίνας και η πολιτική του Τραμπ με την επιβολή ή τις απειλές για την επιβολή δασμών που δείχνει να κατευθύνεται προς την απεμπόληση της μεταπολεμικής συναίνεσης γύρω από την διευκόλυνση και την ελευθερία του εμπορίου, είχαν ως αποτέλεσμα την επιβράδυνση του παγκόσμιου εμπορίου και σημαντικές οικονομικές απώλειες για τις δύο ισχυρότερες καπιταλιστικές οικονομίες. Η Κίνα, η οποία έχει βασίσει την οικονομική της ανάπτυξη τα τελευταία 10 χρόνια στα μεγάλα πλεονάσματα και την υπερσυσσώρευση χρέους που έχει δημιουργήσει “φούσκες” σε διάφορους τομείς της οικονομίας της, κατέγραψε το 2019 τον χαμηλότερο ρυθμό ανάπτυξης από το 1990 (6,1%). Η Γερμανία, η ισχυρότερη οικονομία της ευρωζώνης και “ατμομηχανή” της ευρωπαϊκής παραγωγής, παρουσίαζε σημάδια κόπωσης με πτώση της βιομηχανικής παραγωγής και ειδικά του κλάδου της αυτοκινητοβιομηχανίας, μείωση της καταναλωτικής δύναμης των πολιτών, μείωση των εξαγωγών της και αύξηση των εισαγωγών. Παράλληλα, ο πόλεμος τιμών στην αγορά πετρελαίου και οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί γύρω από τον έλεγχο και την

παραγωγή του “μαύρου χρυσού”, με κύριους παίκτες τις ΗΠΑ, την Σαουδική Αραβία, την Ρωσία και το Ιράν, οδήγησαν σε ένα εκρηκτικό παγκόσμιο σκηνικό που άρχισε να μυρίζει μπαρούτι με την κλιμάκωση των εχθροπραξιών και των γεωπολιτικών ανακατατάξεων στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής.

Εάν εξετάσουμε, λοιπόν, σε αδρές γραμμές το διεθνές σκηνικό όπως είχε διαμορφωθεί τους μήνες πριν από την εκδήλωση και την εξάπλωση του ιού, μπορούμε να εντοπίσουμε τις συνθήκες που επρόκειτο να οδηγήσουν σε μια νέα μεγάλη ύφεση ανεξάρτητα από την ύπαρξη ή μη κάποιου “αστάθμητου παράγοντα” που θα την πυροδοτούσε: η διόγκωση και ανατροφοδότηση της “φούσκας” του παγκόσμιου χρέους, η μείωση του ρυθμού ανάπτυξης, η υποχώρηση σημαντικών κλάδων της βιομηχανικής παραγωγής, ο ενεργειακός πόλεμος και η έντονη εκδήλωση των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και των συγκρουόμενων κρατικών συμφερόντων συνέθεταν ένα εκρηκτικό και αβέβαιο τοπίο. Οι ενδείξεις και οι παράγοντες που θα οδηγούσαν σε ένα νέο επεισόδιο της κρίσης, ανεξαρτήτου πανδημίας, είναι ενδογενείς, σχετίζονται με βασικούς τομείς της παραγωγής και του κύκλου κυκλοφορίας του κεφαλαίου μέσα στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία και προκαλούνται από τις δομικές αντιφάσεις του κεφαλαιοκρατικού συστήματος παραγωγής, από τα αδιέξοδα στα οποία έχει φτάσει ο καπιταλισμός σήμερα.

3. Η επιδείνωση της οικονομικής κρίσης και ο νέος κύκλος επιβολής πολιτικών “λιτότητας” στις ήδη χρεοκοπημένες και υπερχρεωμένες από την πολιτική του κεφαλαίου κοινωνίες, βρίσκει την τάξη μας, την τάξη των εκμεταλλευομένων εργαζομένων και ανέργων ανοργάνωτη και πολιτικά απροετοίμαστη για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των καιρών, στα επίδικα ενός αναγκαίου αγώνα σ’ αυτή την κρίσιμη συγκυρία. Ο ταξικός πόλεμος μαίνεται και η τάξη μας παραμένει ανήμπορη για να ανταποδώσει τα πυρά σε αυτούς τους αναίσχυντους δυνάστες των ζώων μας. Οι συσχετισμοί δύναμης στον πολιτικό χάρτη είναι συντριπτικά ευνοϊκές για το κεφάλαιο, γεγονός

που δεν αντανακλάται τόσο στο παροδικό και ξεκάθαρα πλασματικό “ρεύμα” συναίνεσης στο κυβερνητικό κόμμα, όσο κυρίως στην διατήρηση μεγάλων ποσοστών “ανάθεσης” στην αριστερά (καθεστωτική ή εξωκοινοβουλευτική) από μεγάλες μάζες εργαζομένων και νεολαίας. Συγχρόνως, τα ποσοστά της αποχής που παρέμειναν υψηλά παρά την σχετική ομαλοποίηση του εκλογικού χάρτη και την ανάδυση ενός νέου ισχυρού δικομματισμού, δεν αποτελούν ενδείξεις ανατρεπτικής διάθεσης από την εργατική τάξη, αλλά εκφράζουν την γενικευμένη απαξίωση προς ό,τι αφορά τα “κοινά” και την “πολιτική”, μια συνθήκη που δεν ισοδυναμεί με μια επαναστατική προδιάθεση.

Γνωρίζουμε πως σε μη- επαναστατικές περιόδους, μεγάλο μέρος από τα εν δυνάμει επαναστατικά υποκείμενα, εμφορούνται πολλές φορές από συντηρητικές και μη επαναστατικές ιδέες. Δικό μας πολιτικό έργο δεν είναι να λειτουργούμε ούτε ως χειροκροτητές της τάξης μας καθαγιάζοντας την, ούτε ως “εξωτερικοί” επικριτές της. Δική μας υπόθεση είναι να ενισχύουμε και να εξελίσσουμε τα μέσα πολιτικής απεύθυνσης, να παλέψουμε για την “ηγemonία των ιδεών” μέσα στην εργατική τάξη και την νεολαία. Να διαχύσουμε τον πολιτικό λόγο και την ανάλυση μας στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στις γειτονίες. Να χτίσουμε ισχυρά θεμέλια και να επεξεργαστούμε ένα σύγχρονο επαναστατικό σχέδιο ανατροπής στην βάση του κοινωνικού αναρχισμού, της ελευθεριακής κοινωνικής οργάνωσης, του κοινοτικού φεντεραλισμού και της συλλογικής, οριζόντιας διαχείρισης.

Ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού, πιστοί στα επαναστατικά προτάγματα του αναρχισμού, πιστοί στην επαναστατική προοπτική οικοδόμησης μιας άλλης κοινωνίας, προκρίνουμε ένα μοντέλο οργάνωσης θεμελιωμένο στις αξίες της πολιτικής ελευθερίας, της οικονομικής ισότητας και της κοινωνικής αλληλοβοήθειας. Εμπνεόμενοι από την παράδοση, την ιστορία και τις ιδεολογικές αρχές του παγκόσμιου αναρχικού κινήματος,

υποστηρίζουμε ότι ένα τέτοιο κοινωνικό μοντέλο είναι ασυμβίβαστο με την καπιταλιστική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και τον θεσμό του κράτους σε όλες τις μορφές του. Η αταξική και ακρατική κοινωνία για την οποία παλεύουμε βασίζεται στην οικοδόμηση ελεύθερων κοινοτήτων/κομμούνων που θα διαδεχτούν την υπάρχουσα πολιτειακή δομή και θα ενώνονται σε ένα δευτεροβάθμιο ελευθεριακό ομοσπονδιακό σύστημα που θα αντικαταστήσει το κράτος. Τα μέσα παραγωγής, τα αγαθά, οι υπηρεσίες, θα περάσουν από τα χέρια του κράτους και του κεφαλαίου σε ολόκληρη την κοινωνία. Ο συλλογικός έλεγχος, η διανομή και η διεύθυνση της παραγωγής θα τεθεί στην υπηρεσία των κοινοτήτων, των δομών της κοινότητας και της ομοσπονδίας με έναν οργανωμένο τρόπο που θα απαγορέψει την ανισοκατανομή, την ανάπτυξη ιεραρχίας και την εμφάνιση νέων διαχωρισμένων εξουσιών.

Οι αντικειμενικές συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί είναι ιδανικές για την ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου και το πέρασμα στην ελευθεριακή κοινωνία που οραματιζόμαστε. Μπορεί οι συσχετισμοί δύναμης, οι “υποκειμενικές συνθήκες” να απογοητεύουν και τον πλέον αισιόδοξο αγωνιστή/ρια, αυτό δεν σημαίνει όμως ότι θα μείνουν αμετακίνητοι. Είναι στο δικό μας χέρι να αλλάξουν. Είναι στο δικό μας χέρι να οργανωθούμε και να αντιπαρατάξουμε το δικό μας επαναστατικό πρόταγμα ενάντια στις δυνάμεις του συστήματος. Είναι στο δικό μας χέρι να ενδυναμώσουμε την δράση μας και να διαδραματίσουμε καθοριστικό πολιτικό ρόλο στις εξελίξεις και τις μεγάλες κοινωνικές εκρήξεις που έρχονται. Για να πραγματοποιηθεί αυτός ο στόχος, για να μην χαθούμε μέσα στην δίνη της ιστορικής αβύσσου, για να μην μείνουν οι αναρχικές ιδέες και τα αναρχικά προτάγματα στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, είναι η αλήθεια πως οφείλουμε να προχωρήσουμε σε πολιτικά και οργανωτικά άλματα.

Η “εναλλακτική διασκέδαση” σε καταλήψεις, στέκια και αυτοπροσδιοριζόμενες “κοινότητες αγώνα”, οι αντι-αναρχικές εμμονές απέναντι στην οργάνωση και την οικοδόμηση

επαναστατικού κινήματος, η εισβολή του lifestyle και η αποδοχή και υιοθέτηση κάθε μικροαστικής κουλτούρας (μουσικής, πολιτισμικής, κοινωνικής κ.λ.π) στους αναρχικούς κύκλους, ούτε μπορούν να σπάσουν τις προκαταλήψεις που έχει χτίσει ένα ολόκληρο σύστημα μέσω μιας βρώμικης προπαγάνδας για τους αναρχικούς, ούτε να πείσει, ούτε να εμπνεύσει τα εκμεταλλευόμενα τμήματα της κοινωνίας να συστρατευτούν σε κάποιον ανατρεπτικό αγώνα.

Οι οργανωτικές, στρατηγικές και προγραμματικές αδυναμίες των υγιών πολιτικών δυνάμεων του αναρχισμού, η έλλειψη σε διεισδυτικές πολιτικές και οικονομικές αναλύσεις που να αποκωδικοποιούν με ευκρίνεια και χωρίς νοηματικές ακροβασίες και φιλοσοφικούς βερμπαλισμούς τις υφιστάμενες πολιτικές συνθήκες, η απουσία συγκεκριμένων και σαφών πολιτικών θέσεων και προταγμάτων, η αδυναμία οικοδόμησης μιας ευρείας κοινωνικής δυναμικής είναι συνθήκες που αποτελούν μια θλιβερή πραγματικότητα, που σίγουρα όμως δεν είναι τελματική και μη ξεπεράσιμη.

Θεωρούμε πως στην παρούσα συνθήκη προκύπτει πιο επιτακτικά από κάθε άλλη φορά η αναγκαιότητα να μπουν οι βάσεις για την δημιουργία ενός πανελλαδικού αναρχικού πολιτικού φορέα, μιας ειδικής αναρχικής οργάνωσης, διαφορετικής από αυτές που επιχειρήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια. Μιας Επαναστατικής Αναρχικής Οργάνωσης που θα χαρακτηρίζεται από “ιδεολογική, προγραμματική και τακτική ενότητα” και θα μπορέσει μέσα από την σαφήνεια του πολιτικού περιεχομένου των θέσεων της, την οργανωτική της μορφή και του επαναστατικού της προγράμματος, που θα είναι η ραχοκοκαλιά συγκρότησης της, να δράσει ως καταλύτης στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Να βάλει την βάση για την δημιουργία ενός ελευθεριακού, ταξικού, επαναστατικού κινήματος ανατροπής και νίκης.

Το αφορμαλιστικό κατά βάση μοντέλο οργάνωσης που βασίζεται στις διάσπαρτες και κατακερματισμένες συλλογικότητες, ομάδες και καταλήψεις των λίγων ατόμων έχει καταδείξει τα όρια του τα προηγούμενα χρόνια. Η αποκομμένη, αποσπασματική δράση των συλλογικοτήτων και η έλλειψη ενός συνολικού οραματικού επαναστατικού και μετεπαναστατικού προσανατολισμού οδηγεί στην αδυναμία χάραξης της δικής τους στρατηγικής αγώνα και τις αναγκάζει να ακολουθούν τις εξελίξεις προσπαθώντας “να απαντήσουν” στις κινήσεις του κράτους. Η πολιτική και στρατηγική ενότητα στο πλαίσιο μιας αναρχικής πολιτικής οργάνωσης που επιζητάμε δεν συνίσταται, για εμάς, στην προσπάθεια για μια απλή αριθμητική άθροιση των μικρών και απομονωμένων ομάδων των λίγων μελών σε ευκαιριακές ή θεματικές δικτυώσεις (π.χ. συντονισμοί, διασυλλογικές συνελεύσεις κ.λ.π.), ούτε στην προσπάθεια για την επίτευξη συνεργασιών βραχύβιας διάρκειας στην βάση χαλαρών πολιτικών συμφωνιών, οι οποίες περισσότερο εγκλωβίζουν στο μικροσύμπαν της κινηματικής αυτοαναφορικότητας τις συντρόφισσες και τους συντρόφους. Σ’ αυτή την κρίσιμη συγκυρία δεν πρέπει να κάνουμε το λάθος να εγκλωβιστούμε στην αυτοαναφορικότητα και την “αυτοεπιβεβαίωση” μας. Η απεγνωσμένη αναζήτηση συμμάχων εντός του “χώρου”, αυτού του κατακερματισμένου και σε βαθιά κρίση “χώρου”, δεν πηγαίνει βήματα μπροστά τον αγώνα, αντιθέτως τον περιορίζει σε έναν φαύλο κύκλο εσωστρέφειας. Όσο το βλέμμα μας δεν είναι στραμμένο στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, στα πανεπιστήμια και στα σχολεία, τόσο θα απομακρυνόμαστε από την κοινωνία.

Εν συνεχεία, ο εγκλωβισμός στις ανεπάρκειες και τις αδυναμίες αυτού του στρεβλά δομημένου στην Ελλάδα “χώρου”, έχει οδηγήσει τις υγιείς πολιτικές δυνάμεις του αναρχισμού σε ένα κύκλο εσωστρέφειας, σε ένα γενικό αδιέξοδο που δεν μπορεί να παράξει κάτι παραπάνω από την “αντίδραση” και την “διαμαρτυρία” χωρίς θετικό και στιβαρό πρόταγμα, την μερική (δικαιωματικού τύπου) διεκδίκηση και την υπεράσπιση των “κεκτημένων μας”, των “δομών

μας” και των “χώρων αγώνα”. Η δημιουργία ενός “μικροσύμπαντος” όπου έχει παρεισφύσει το “εναλλακτικό lifestyle”, ο μικροαστικός αντικοινωνισμός και μεταμοντέρνες ιδεολογίες που περισσότερο συνάδουν και επιβεβαιώνουν την αστική φιλελεύθερη ιδεολογία παρά τον αναρχισμό δεν μπορεί να εμπνεύσει και να προσελκύσει το μεγάλο μέρος της πληττόμενης κοινωνικής βάσης, της μεγάλης πλειοψηφίας των εκμεταλλευομένων αυτής της κοινωνίας, που έχουν απογοητευτεί από τις καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις. Για να το καταφέρουμε, είναι προϋπόθεση η ιδεολογική μάχη και η ανασύνταξη σε όλους τους τομείς.

Δεν ζούμε στην προεπαναστατική Ισπανία της δεκαετίας του 30' των εκατοντάδων αναρχικών ομάδων και χιλιάδων μελών, όπου η ομοσπονδιοποίηση τους (βλ. F.A.I.) αποτελούσε μια κρίσιμη απαίτηση των καιρών. Στον ελλαδικό χώρο, η ομοσπονδιοποίηση των υπάρχοντων ομάδων ή ακόμη χειρότερα η “χαλαρή συνεργασία” τους, το μόνο που καταφέρνει είναι να αναπαράγει και να προσπαθεί να “αναβαθμίσει” ένα ανεπαρκές, αναποτελεσματικό και ξεφτισμένο μοντέλο οργάνωσης. Οργανωτικό διακύβευμα για εμάς δεν είναι η δημιουργία μιας ομοσπονδίας αναρχικών ομάδων που λειτουργούν περισσότερο ως “παρέες” ή κλειστές κάστες “ιδεολογικής συγγένειας” και που η πορεία τους έχει καταδείξει σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, το “μέχρι που μπορούν να φτάσουν”. Παρότι δεν είναι η στιγμή να καταθέσουμε ένα προτεινόμενο σχέδιο οργάνωσης, μιας και η ερώτηση “πως θέλουμε να οργανωθούμε” προκύπτει σαν δευτερεύον ζήτημα του πρωταρχικού “ποιος είναι ο στρατηγικός μας στόχος”, είναι αναγκαίο να επισημάνουμε ότι η διαφωνία μας με την προοπτική ομοσπονδιοποίησης των ήδη υπάρχοντων ομάδων, δεν είναι διαφωνία με το ίδιο το ομοσπονδιακό μοντέλο. Είμαστε αναρχικοί φεντεραλιστές και απόλυτα εναρμονισμένοι με την ιστορική υιοθέτηση των ομοσπονδιών ως οργανωτικό μοντέλο του αναρχικού κινήματος και της κοινωνίας που οραματιζόμαστε. Το ζήτημα είναι “τι είδους οργάνωση” και “τι είδους φεντεραλισμό” θέλουμε. Η απάντηση είναι ένα ξεχωριστό κεφάλαιο που χρήζει αυτοτελούς ανάπτυξης. Θα

αρκεστούμε στην εγγύηση, για δεύτερη φορά στο πλαίσιο του παρόντος προλογικού σημειώματος, ότι θα τοποθετηθούμε εκτενώς στο μέλλον.

Σ' αυτή την περίοδο γενικευμένης αποσταθεροποίησης που βρίσκεται το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, είναι βέβαιο πως νέες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις θα αναδειχθούν, νέες αντιστάσεις και αγώνες θα ξεσπάσουν. Το ποια θα είναι η μορφή και το περιεχόμενο τους, το τι τροπή και κατεύθυνση θα πάρουν αποτελεί ένα σημαντικό ερώτημα, ένα καθοριστικό επίδικο για την εποχή μας και για μας τους ίδιους σαν σύγχρονους Αναρχικούς. Θεωρούμε πως δικό μας καθήκον είναι να ανασυγκροτήσουμε την ενότητα της τάξης μας και να αντισταθούμε συλλογικά ώστε να αντιμετωπίσουμε τις δύσκολες συνθήκες που έρχονται. Καμία συνθηκολόγηση με το κράτος και τους θεσμούς του, καμία ανάθεση στην αστική δημοκρατία και στον κομματικό της μηχανισμό είτε προέρχεται από τα δεξιά είτε από τα αριστερά του πολιτικού χάρτη δεν πρόκειται – όπως έχει αποδειχθεί- να μας προσφέρει κάποια λύση. Η μαχητική κοινωνική αντίσταση, οι μαζικοί ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες, οι κοινωνικές εξεγέρσεις που θα εκδηλωθούν μπορούν εάν αξιοποιηθούν ως ένα “όχημα” για την επαναστατική ανατροπή του συστήματος και τον κοινωνικό μετασχηματισμό, να απαντήσουν στο αδιέξοδο τέλμα στο οποίο έχει φτάσει ο καπιταλισμός, να δημιουργήσουν την προοπτική για μια κοινωνία οικονομικής ισότητας, πολιτικής ελευθερίας και κοινωνικής αλληλεγγύης όπου δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Ο καπιταλισμός έχει φτάσει σε ένα αδιέξοδο τέλμα. Οι κλασικές αστικές πολιτικές και οικονομικές θεωρήσεις δεν μπορούν να δώσουν πλέον λύσεις και αδυνατούν να αναζωογονήσουν την μπλοκαρισμένη καπιταλιστική μηχανή. Η μαρξιστική θεώρηση, φιλοσοφία και κοσμοαντίληψη έχει χρεοκοπήσει και διαψευστεί από την ίδια την πορεία της ιστορίας, ενώ τα κομμουνιστικά καθεστώτα που εγκαθιδρύθηκαν εμπνεόμενα από τον μαρξισμό, γέννησαν νέα

συστήματα κοινωνικών ανισοτήτων και παρήγαγαν νέες μορφές καταπίεσης των λαών. Είναι η δική μας στιγμή, είναι η ευκαιρία του Αναρχικού Κινήματος να εκπληρώσει την επαναστατική αποστολή του και να πρωτοστατήσει στις κοινωνικές ζυμώσεις και διεργασίες του μέλλοντος. Για μια κοινωνία στο μπότι των αναγκών, των επιθυμιών και των ονείρων όλων των καταπιεσμένων, όλων των εκμεταλλευομένων ανθρώπων, ακόμη και αυτών που δεν έχουν κατανοήσει ότι η δυστυχία, ο ιδρώτας, το άγχος τους είναι άμεσα συνδεδεμένα με αυτό το ληστρικό σύστημα που τους εξαθλιώνει και τους απομυζά.

4. Ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων- Καματερού διανύουμε μια περίοδο εσωτερικής αναδιοργάνωσης και κωδικοποίησης στόχων. Αποτιμούμε λάθη του παρελθόντος και ταυτόχρονα στοχαζόμαστε δυνατότητες του μέλλοντος. Στα 3,5 χρόνια πολιτικής λειτουργίας δεν ήταν μικρά τα διαστήματα απουσίας μας από την δημόσια σφαίρα, εντούτοις δεν ήταν και λίγες οι στιγμές που αναπτύξαμε μια καθημερινή δραστηριοποίηση στα σχολεία, τις γειτονιές και τους δρόμους των περιοχών δράσης μας. Όλες αυτές οι διακυμάνσεις, οι αλλαγές σύστασης του πολιτικού σώματος της ομάδας, οι μήνες αδράνειας, οι αδυναμίες, οι “προχειρότητες”, μας γέμισαν πλούσιες εμπειρίες για να μην επαναλάβουμε λάθη, παράλληλα όμως κόστισαν ακριβά. Χάσαμε μεγάλο έδαφος ως προς τον αρχικό μας στόχο, που ήταν το χτίσιμο μιας ισχυρής πολιτικής οντότητας λόγου και δράσης στις περιοχές των δυτικών συνοικιών. Αυτό το έδαφος επιδιώκουμε να το καλύψουμε με άλματα και μεγάλους, αλλά σταθερούς βηματισμούς.

Από τον περασμένο Φλεβάρη, η νέα σύσταση της ομάδας, ο νέος πυρήνας των συντρόφων και συντροφισσών που αποφάσισε δεσμευτικά την ανανέωση, την συνέχεια και την αναβάθμιση του εγχειρήματος βρίσκεται σε διαρκείς ζυμώσεις, συνεχείς συνελεύσεις και ανάληψη καθηκόντων για το δυνάμωμα της δράσης και των μηχανισμών της ομάδας. Η γεωγραφική εμβέλεια των παρεμβάσεων

μας στοχεύουμε να διευρυνθεί σε μια μεγάλη ακτίνα των δυτικών προαστίων το επόμενο διάστημα. Επιδιώκουμε την μέγιστη δυνατή συσπείρωση από συντρόφισσες/ους των ευρύτερων περιοχών για να συναντηθούμε, να οργανωθούμε, να αυξήσουμε δυνατότητες παρέμβασης και μορφών δράσης. Δεν καλούμε ανθρώπους να “ακολουθήσουν” την ομάδα. Θέλουμε κάθε άνθρωπος που συνοργανωνόμαστε, εφόσον συμφωνεί με τις γενικές κατευθύνσεις και θέσεις της ομάδας, να την κάνει σύντομα κτήμα και υπόθεση του. Μακριά από διαχωρισμούς, άτυπες ιεραρχίες, μικροηγεμονισμούς και παρείστικες κλίκες.

Αυτό το διάστημα επεξεργαζόμαστε, με χρονικό ορίζοντα δημοσιοποίησης το φθινόπωρο, την έκδοση ενός ταυτοτικού κειμένου στόχων και θέσεων. Ένα καταστατικό χαρακτήρα κείμενο που έλειπε τα προηγούμενα χρόνια, προκειμένου να αποκρυσταλλώνει τις επιδιώξεις της Πρωτοβουλίας και να κάνει σαφές το πολιτικό της στίγμα. Στο κείμενο αυτό θα ενσωματωθούν και οι ευρύτερες απόψεις μας για την οργάνωση, τα προταγματικά σημεία και τους στρατηγικούς σχεδιασμούς που θεωρούμε ότι πρέπει να αναπτύξει το Αναρχικό Κίνημα στο εδώ και το τώρα, έχοντας το βλέμμα στραμμένο στο αύριο.

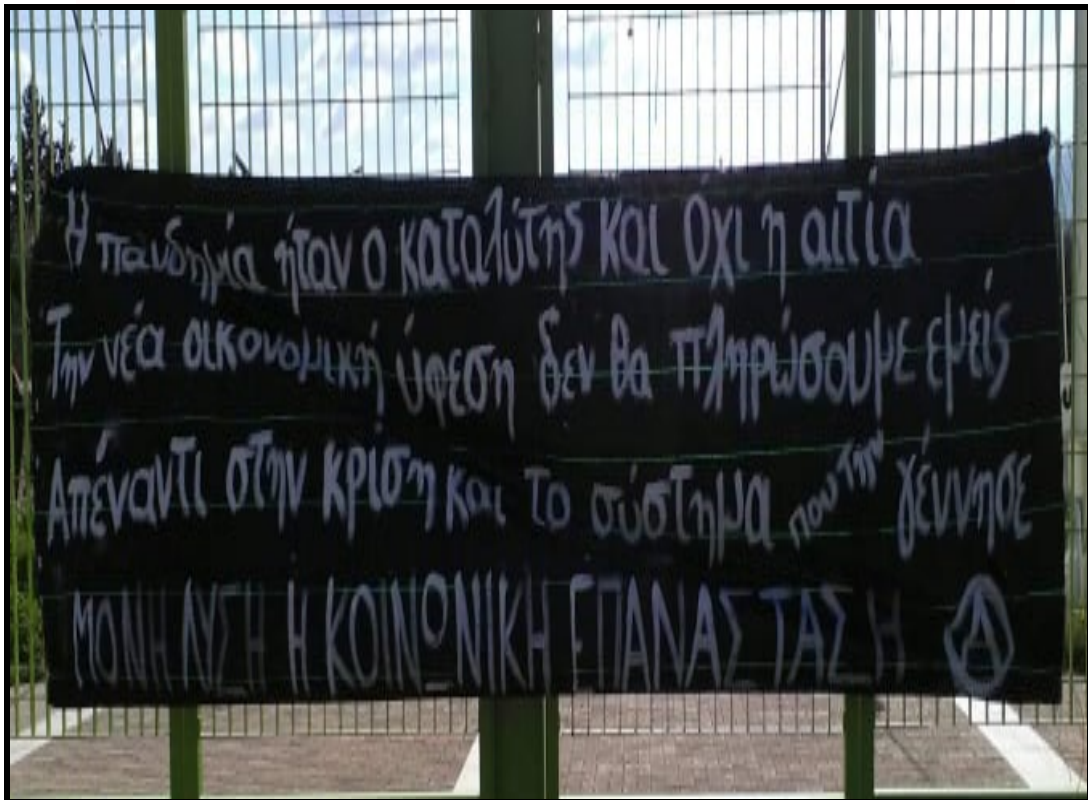
Στον παρόντα χρόνο, έχουμε ξεδιπλώσει μια καμπάνια δράσεων με αφορμή την συμπλήρωση 10 χρόνων μνημονίων και τα όσα έπονται, βλέποντας μπροστά το οικονομικό τσουνάμι που ορμητικά πλησιάζει την εργατική τάξη. Επιχειρούμε με αυτές τις δράσεις την όσο πιο βαθιά απεύθυνση στον ταξικά προσδιορισμένο κόσμο των γειτονιών μας, στα μάτια του οποίου βλέπουμε τους μελλοντικούς συνοδοιπόρους στους αγώνες, στις κοινωνικές εκρήξεις και στις εξεγέρσεις που έρχονται. Με την φωνή και την δράση μας στοχεύουμε στην μαζικοποίηση και προετοιμασία των αντιστάσεων που αναμφίβολα θα ξεσπάσουν, έχοντας την Κοινωνική Επανάσταση ως οραματική πυξίδα.

Σαν πολιτικός σχηματισμός προσδοκούμε να απλωθούμε πολύ πιο πέρα από εκεί που επιτρέπουν οι παρούσες δυνάμεις μας, έχοντας την πεποίθηση ότι θα τις πολλαπλασιάσουμε, θα τις εμβαθύνουμε και θα κατορθώσουμε μέσα από το χτίσιμο μιας πλατιάς πολιτικής οντότητας να γίνουμε αρωγοί της Επαναστατικής Υπόθεσης: από τα τοπικά ζητήματα των περιοχών (π.χ. λεηλασία πάρκου Τρίτση, επέκταση του ΧΥΤΑ Φυλής), το ξερίζωμα των φασιστών από άλλοτε “κάστρα” της μισαλλόδοξης δράσης τους (π.χ. Μενίδι), τις παρεμβάσεις στα σχολεία και τα φροντιστήρια των γειτονιών, τις μάχες ενάντια στους έμμισθους φρουρούς του κράτους στις πλατείες, τον αντιπατριарχικό αγώνα, την αλληλεγγύη στους εξαθλιωμένους μεταναστευτικούς πληθυσμούς, την σύνδεση με τον εργαζόμενο λαό των γειτονιών, την δημιουργία ελευθεριακών κοινωνικών και πολιτικών κέντρων κ.α.

Το παρόν έντυπο αποτελεί το 1ο τεύχος “Ανθολογίου” της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού. Πρόκειται για μια τρίμηνη έκδοση που θα έχει σταθερό χαρακτήρα και θα συγκεντρώνει δημοσιοποιημένα κείμενα της ομάδας. Με αυτό τον τρόπο στοχεύουμε στην ανάγνωση τους απ’ όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο σπάζοντας τους περιορισμούς των περιοδικών μοιρασμάτων και την μονοτονία των ηλεκτρονικών σελίδων, που έχουν ως μοιραία συνέπεια την παρακολούθηση του λόγου και του έργου της ομάδας από έναν μικρό μόνο κύκλο ανθρώπων. Η πρώτη έκδοση είναι πειραματική και ενδέχεται τα νέα τεύχη να έχουν διαφορετική μορφή και μεγαλύτερη θεματική ποικιλία περιλαμβάνοντας ιδεολογικά κείμενα, συνεντεύξεις, υλικό άλλων αναρχικών πολιτικών δυνάμεων κ.α.

Ιούλιος 2020

**ΠΑΝΟ ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ ΤΡΙΤΣΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑ ΥΦΕΣΗ**

Για την Νέα Ύφεση με αφορμή την πανδημία

Η ιστορική περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από την εξάπλωση μιας φονικής πανδημίας που έχει στερήσει την ζωή χιλιάδων ανθρώπων. Ζωές που σε μεγάλο ποσοστό θα είχαν σωθεί, εάν η υγεία δεν αντιμετωπιζόταν ως αντικείμενο κέρδους και δεν πωλούνταν σαν εμπόρευμα μέσα σε ένα ληστρικά δομημένο σύστημα εκμετάλλευσης.

Η προσβολή από τον κορονοϊό αναμφίβολα δεν έχει ταξικά κριτήρια. Ο ιός προσβάλλει εξίσου πλούσιους και φτωχούς, με την διαφορά ότι οι τελευταίοι δεν έχουν την ίδια δυνατότητα πρόσβασης στην ακριβά κοστολογημένη διάγνωση, δεν ανήκουν στους λίγους και “τυχερούς”. Την ίδια στιγμή, το υποβαθμισμένο από όλες τις κυβερνήσεις σύστημα υγείας δεν διαθέτει τις απαραίτητες νοσοκομειακές και εργαστηριακές υποδομές, τον εξοπλισμό, το αναγκαίο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις και αδυνατεί να παρέχει δειγματοληψία σε μαζική κλίμακα. Η παρούσα κατάσταση φανερώνει με το πιο emphaticό και επώδυνο τρόπο όλες τις προϋπάρχουσες ανεπάρκειες και ελλείψεις του συστήματος υγείας και καταδεικνύει τον βαθιά ταξικό του χαρακτήρα. Οι άνθρωποι που θα χαθούν – με εξαίρεση ελάχιστα βاریά περιστατικά- θα είναι άνθρωποι της τάξης μας.

Το ξέσπασμα της πανδημίας, εκτός από τις συνέπειες στην δημόσια υγεία, αποτέλεσε και καταλυτικό παράγοντα για την εκδήλωση του νέου επεισοδίου της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Οι επιπτώσεις της Νέας Ύφεσης θα είναι μεγάλες για τον κόσμο της μισθωτής εργασίας που θα κληθεί να αποσβέσει το κόστος της ζημιάς για λογαριασμό του κεφαλαίου. Το διάστημα που θα ακολουθήσει, ο θάνατος θα γίνει κανονικότητα και θα διασπείρεται απλόχερα, από τον καταστροφικό ιό της κυριαρχίας.

Η αρχική πτώση των αγορών προκλήθηκε από την κατακόρυφη βουτιά των τιμών του πετρελαίου σε συνδυασμό με το κλίμα αβεβαιότητας και ανασφάλειας που δημιουργήσε στους επενδυτές η εξάπλωση της επιδημίας και η επερχόμενη συρρίκνωση της οικονομικής δραστηριότητας. Σύντομα, η αβεβαιότητα μετατράπηκε σε κατάρρευση. Οδήγησε στον εγκλωβισμό της παγκόσμιας οικονομίας σε μια Νέα Ύφεση, σε ένα νέο επεισόδιο της τρέχουσας καπιταλιστικής κρίσης, που βρισκόταν εδώ και καιρό προ των πυλών.

Επιβεβαιώνεται ότι σε πλείστες περιπτώσεις στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, η πλασματική άνοδος υποκρύπτει μια λανθάνουσα κρίση. Είναι χαρακτηριστικό πως οι δείκτες της Wall Street κυμαίνονταν σε επίπεδα ρεκόρ την στιγμή που ο κορονοϊός χτύπαγε την Κίνα. Εντούτοις, οι ενδείξεις για το νέο επεισόδιο της συστημικής κρίσης ήταν έκδηλες και υπέβασκαν κάτω από το τεχνητό πέπλο της εικονικής κερδοσκοπίας. Η αυξανόμενη και ταχεία συσσώρευση του παγκόσμιου χρέους, οι χαμηλοί ρυθμοί ανάπτυξης και οι εμπορικοί πόλεμοι προλείαναν το έδαφος. Άλλωστε, κάθε επιχείριση διάσωσης του συστήματος από το 2008 και ύστερα, κάθε συνταγή που επιστρατεύτηκε για να ανακόψει την καταστροφική τροχιά της κρίσης μετέθεσε την μεγαλύτερη έκρηξη της στο μέλλον. Οι τακτικές που ακολουθήθηκαν, η τροφοδότηση του δανεικού χρήματος και η ανακύκλωση του χρέους δημιούργησαν το δεδομένο ότι η φούσκα τεχνητής “ανάκαμψης” θα σκάσει εν μία νυκτί, ότι οι μηχανισμοί αντιμετώπισης της κρίσης θα οδηγήσουν σε περαιτέρω έξαρση και επιδείνωση της.

Η μεγάλη ένεση ρευστότητας της FED και η μείωση των επιτοκίων που χρησιμοποιήθηκαν ως μέτρα για τον περιορισμό των συνεπειών της επερχόμενης ύφεσης δεν κατάφεραν να ανακτήσουν την εμπιστοσύνη των επενδυτών. Έτσι, υπήρξε ένα παρατεταμένο κραχ, με αποτέλεσμα την επιστράτευση νέων μέτρων νομισματικής επέκτασης, που επέφεραν τον μηδενισμό των επιτοκίων και την παροχή ποσών ρευστότητας ύψους τρισεκατομμυρίων. Αντίστοιχα,

στην ευρωπαϊκή αγορά, τα μέτρα της Ε.Κ.Τ. δεν ήταν ικανά να εμποδίσουν την πίεση στα ευρωπαϊκά ομόλογα συμπεριλαμβανομένων και των ελληνικών, που από το ιστορικό χαμηλό στις αγορές, μετέβησαν σε επιτόκια που υπερβαίνουν ακόμη και το κόστος δανεισμού των μνημονιακών προγραμμάτων από τους μηχανισμούς στήριξης.

Η διάχυτη ρευστότητα και η σπασμωδικότητα των κεφαλαιαγορών, καταμαρτυρούσαν την συστημική αβεβαιότητα, αποτύπωναν την κρίση εμπιστοσύνης των καπιταλιστών στο ίδιο τους το σύστημα. Μια οικονομική δόμηση που βασίζεται στην τιλοποίηση του “κινδύνου”, το τζογάρισμα και την κερδοσκοπία επί του χρέους, θα ήταν αδύνατο να ξεπεράσει μια κρίση με τακτικές που το αναπαράγουν. Κανένα “νέο” εργαλείο δεν εμφανίστηκε από το 2007 έως σήμερα για να “ξελασπώσει” το σύστημα από το δομικό του αδιέξοδο. Κάποτε ο κενσινιανισμός υπήρξε αντίδοτο, αλλά μέχρι την εφαρμογή του μεσολάβησε ένας παγκόσμιος πόλεμος. Η ανάσχυση του με αφορμή μια κρίση του νεοφιλελευθερισμού, δεν θα αποτελέσει φάρμακο, αλλά πιασμάτιο. Ειδικά σε μια εποχή προχωρημένης αλληλεξάρτησης των καπιταλιστικών λειτουργιών όπου οι παραδοσιακές συνταγές κεντρικών τραπεζών και κυβερνήσεων έχουν χρεοκοπήσει, η επαναφορά ενός ισχυρού κρατικού παρεμβατισμού αποδεικνύεται μη βιώσιμη για το σύστημα και επιτείνει το πρόβλημα. Το σύστημα έχει εξαντλήσει τους (οικονομικούς) μηχανισμούς και τα εργαλεία που έχει στα χέρια του. Εντός του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, καμία άλλη λύση δεν υπάρχει για μια δομική κρίση που είναι στο DNA του και συνεχώς οξύνεται, βαθαίνει, προκαλεί νέα αδιέξοδα: η λύση για το ξεπέρασμα της προϋποθέτει την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους.

Είναι φανερό λοιπόν, ότι η παράλυση του μεγαλύτερου μέρους της οικονομικής δραστηριότητας λόγω της πανδημίας θα προκαλέσει ραγδαίες υποχωρήσεις ως προς το διεθνές αλλά και εγχώριο Α.Ε.Π.,

ενώ οι επιπτώσεις της παραγωγικής και αγοραστικής βραχυκύκλωσης αποτυπώνονται ήδη στο χρηματοπιστωτικό σύστημα. Η ανάδειξη του κορονοϊού ως “απρόβλεπτου” παράγοντα ανατροπής της δήθεν “ομαλοποίησης των αγορών” και της “ανάκαμψης της οικονομίας” θα αποτελέσει την κυρίαρχη επικοινωνιακή συνταγή που θα συνοδεύσει τις νέες πολιτικές κοινωνικής ευθανασίας με τις οποίες το σύστημα θα επιχειρήσει να μεταβιβάσει τα “σπασμένα” της Ύφεσης στο σύνολο της εργατικής τάξης. Το “όλοι μαζί θα τα καταφέρουμε” θα αναδειχθεί ως το κεντρικό εργαλείο απόσπασης κοινωνικής συναίνεσης στις απολύσεις, στα λουκέτα και την υπερσυσσώρευση πλεονάζουσας εργασίας των επόμενων μηνών. Οι συνέπειες του κορονοϊού, εκτός από την δημόσια υγεία, θα αποτυπωθούν σε όλο το φάσμα του κοινωνικού βίου. Η ολομέτωπη επίθεση στην μισθωτή εργασία, στα εργατικά κεκτημένα και τις κοινωνικές ελευθερίες θα έχει ως άλλοθι την πανδημία και συσκοτίζοντας ότι το σύστημα νοσούσε από καιρό και οι πάντες γνώριζαν ότι μια Νέα Ύφεση δεν αργεί, η πανδημία θα παρουσιαστεί ως μια “ασύμμετρη απειλή” που ευθύνεται αποκλειστικά για την εκδήλωση της κρίσης και τις οδυνηρές συνέπειες της.

Κάθε περίοδος κρίσης ξεκινάει με έναν τραπεζίτη να πηδάει από το παράθυρο. Και κάθε κρίση προχωράει με τους θύτες να γίνονται θύματα, με τους ολιγάρχες του πλούτου να πολλαπλασιάζουν τις περιουσίες τους και την τάξη των εκμεταλλευομένων τελικά να είναι αυτή που κατακρημνίζεται. Είναι βέβαιο ότι αυτοί που θα “πέσουν από τα παράθυρα” για ακόμη μια φορά θα είναι οι εργαζόμενοι, οι επόμενες στρατιές ανέργων, οι νέες και οι νέοι, στις πλάτες των οποίων θα μετακυλιθεί το κόστος της Νέας Ύφεσης. Είναι ιστορικό καθήκον να το αποτρέψουμε.

Οι κοινωνικές ανισότητες εν καιρώ κρίσης έχουν υπερβεί κάθε ιστορικό προηγούμενο. Η ταξική ψαλίδα ολοένα και ανοίγει. Στην Ελλάδα 4 δισεκατομμυριούχοι (Λάτσης, Νιάρχος, Μυστακίδης και

Βαρδινογιάννης) κατέχουν πλούτο ίσο με τον 1/20 του ΑΕΠ. Σε όλο τον πλανήτη περισσότερο από το 50% του παγκόσμιου πλούτου βρίσκεται στα χέρια μιας προνομιούχας κάστας που δεν ξεπερνά το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού: αυτό είναι το δίκαιο του συστήματος! Αυτά είναι τα “καλά” του καπιταλισμού και του κράτους!

Οι θριαμβολογίες για το “τέλος της κρίσης” και οι μεταμνημονιακοί μύθοι έχουν πλέον υποχωρήσει μπροστά στο νέο επεισόδιο της δομικής κρίσης καπιταλιστικής υπερσυσσώρευσης. Η έξοδος στις αγορές ήταν ένα μεγάλο παραμύθι, μια απάτη που κατασκευάστηκε για να διανθίσει τα “success story” των διεθνών τραπεζιτών τοκογλύφων, των κυβερνήσεων και των αστικών τάξεων για τα “επιτυχημένα προγράμματα στήριξης”. Ως ομάδα, είχαμε επιστημάνει από καιρό ότι η κατά παραγγελία αναβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας του ελληνικού κράτους από καθοδηγούμενους οίκους αξιολόγησης και η “ψυχολογική ντόπα” των κεφαλαιαγορών θα οδηγούσαν σε μια πλασματική έλξη προς τα ελληνικά ομόλογα για ένα σύντομο κέρδος και ένα μαζικό ξεπούλημα στην δευτερογενή αγορά, τονίζοντας ότι *“τα επενδυτικά κεφάλαια γνωρίζουν πολύ καλά ότι όσο πιο γρήγορα τα ξεφορτωθούν, τόσο πιο γρήγορα θα αποδεσμευτούν από την τοξικότητα τους”*.

Τις μέρες αυτές, οι αποδόσεις των ελληνικών ομολόγων μετά από μαζικές ρευστοποιήσεις αυξήθηκαν κατακόρυφα ως προς τις τιμές τους. Συγκεκριμένα το 10ετες ομόλογο ξεπέρασε το 4%, η απόδοση του 5ετους το 3% και του 15ετους το 3.5%. Οι επενδυτές στράφηκαν προς ασφαλή “καταφύγια”, όπως τα γερμανικά και τα αμερικανικά ομόλογα, και εγκατέλειψαν την προτροπή “αγοράζουμε Ελλάδα”, “αγοράζουμε τις θυσίες του ελληνικού λαού”. Η επισπευσμένη επαναφορά του προγράμματος ποσοτικής χαλάρωσης (Q.E) από την Ε.Κ.Τ. και η ένταξη της Ελλάδας σε αυτό, στο μόνο που θα συμβάλλει, είναι η κερδοφορία των funds που επένδυσαν στα ελληνικά ομόλογα. Η επίδραση του Q.E στις αποδόσεις θα είναι ισχνή και χαμηλής διάρκειας, ενώ η αποτυχία του

προηγούμενου προγράμματος ως προς την επίτευξη των στόχων για αύξηση του πληθωρισμού, διατήρηση της απόδοσης των ευρωπαϊκών ομολόγων σε χαμηλά επίπεδα κ.λ.π. προδιαγράφει την έκβαση και αυτού του προγράμματος.

Η χρεοκοπία του νεοφιλελεύθερου μοντέλου σηματοδοτήθηκε το 2008 από τους ίδιους τους εκφραστές του, όταν οι τράπεζες και οι κεφαλαιοκράτες κατέφυγαν στην αγκαλιά του κράτους για να διασωθούν. Με την κρίση του κορονοϊού και την Νέα Ύφεση του 2020 κατέρρευσαν κι άλλο τα ιδεολογικά θεμέλια και οι δοξασίες του νεοφιλελευθερισμού, κατέρρευσαν οι μύθοι για την ιδιωτικοποίηση της υγείας, έκλεισαν τα στόματα για τον “κορεσμό των γιατρών στα νοσοκομεία” (sic). Η αύξηση των τιμών σε είδη αυτοπροστασίας και υγιεινής (αντισηπτικά, μάσκες κ.α.) που προσδιορίστηκαν ως “αισχροκέρδεια” και “μαυραγοριτισμός” έτυχε του (ορθού) επαναπροσδιορισμού από τον υπουργό ανάπτυξης και γνωστό τηλεπωλητή ως “εφαρμογή του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης”. Αργότερα “ο μπουμπούκος” αναδιπλώθηκε, προδίδοντας τις φιλελεύθερες αρχές και την πίστη του στην αυτορρυθμιζόμενη αγορά και μίλησε με περηφάνια για τα “πλαφόν”, στα αντισηπτικά που θα προσφέρονται “από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητες του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του”. Ζούμε στην χώρα που οι σοσιαλδημοκράτες εφαρμόζουν νεοφιλελευθερισμό και οι δεξιοί κεύσινανισμό! Πού είναι τώρα οι φίλοι της “ελεύθερης αγοράς” να μας μιλήσουν για απολύσεις ιατρών; Οι δεξιοί έγιναν οι μεγαλύτεροι ρεβινζιονιστές και ομπορτουμιστές. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που τα MAT άνοιγαν τα κεφάλια των γιατρών και των εργαζομένων που διαδήλωναν ενάντια στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση της δημόσιας υγείας.

Συμπερασματικά, η αδυναμία των συστημάτων υγείας να διαχειριστούν τους εκθετικά αυξανόμενους ασθενείς από την πανδημία είναι εμφανής. Τα μέτρα αυτοφυλάκισης με τα οποία τα

κράτη επιχειρούν να συρρικνώσουν τα ποσοστά μετάδοσης του κορονοϊού αποκαλύπτουν τις ανεπάρκειες της σαθρής δόμησης του τομέα υγείας, της υποστελέχωσης προσωπικού, της υποχρηματοδότησης, της υποβάθμισης συνολικά της δημόσιας υγείας προς όφελος της κερδοφορίας των ιδιωτών.

Σε αυτές τις δύσκολες μέρες δεν κρυβόμαστε. Εμπιστευόμαστε τους γιατρούς, όχι το κράτος. Στηρίζουμε τους/τις ευπαθείς, τους συνανθρώπους μας με βαρύ ιατρικό ιστορικό, με χρόνια νοσήματα. Προσφέρουμε αλληλεγγύη στους ανθρώπους της τάξης μας που εργάζονται, θέτοντας σε κίνδυνο την υγεία και την ζωή τους. Εν μέσω πανδημίας, ένα οργανωμένο αναρχικό κίνημα οφείλει να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της κοινωνικής αντίστασης και αλληλοβοήθειας, με συνέπεια και υπευθυνότητα:

- Συγκροτώντας εθελοντικές ομάδες αλληλοβοήθειας (με την τήρηση όλων των υγειονομικών μέσων αυτο-προστασίας) και διανέμοντας είδη πρώτης ανάγκης στις ευπαθείς ομάδες υψηλού κινδύνου και σ' εκείνους και εκείνες που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα για την αγορά τους (αντισηπτικά, μάσκες, οινόπνευμα κ.α. που πωλούνται με μαυραγορίτικους όρους αισχροκέρδειας στην “αυτορρυθμιζόμενη ελεύθερη αγορά”).
- Με ελευθεριακές κοινωνικές δομές που θα προήγαγαν την έμπρακτη αλληλεγγύη, την ταξική ενότητα και την συλλογική ευθύνη.
- Με την λειτουργία δομών υγείας που θα παρείχαν πληροφόρηση, πρωτοβάθμια μέριμνα και φαρμακευτική κάλυψη.
- Απαιτώντας την άμεση και δωρεάν δειγματοληψία για την διάγνωση της ασθένειας χωρίς ταξικούς διαχωρισμούς.

- Διεκδικώντας την επίταξη όλων των ιδιωτικών εργαστηριακών μονάδων και νοσοκομείων.
- Καταλαμβάνοντας κτήρια και αδειάζοντας εκκλησίες για την μετατροπή τους σε χώρους νοσηλείας, σε χώρους διαμονής και φροντίδας για άστεγους/ες.
- Με ιδέες, θέσεις, δράσεις και προτάσεις για την επαναστατική ανατροπή σε μια συγκυρία όξυνσης της καπιταλιστικής κρίσης που σύντομα θα επιφέρει νέες πολιτικές κοινωνικής λεηλασίας και ταξικής εκμετάλλευσης, νέους πολέμους, νέα δυστυχία και εξαθλίωση σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού.

Ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων-Καματερού επεξεργαζόμαστε ιδέες και προτάσεις για ανάληψη πρωτοβουλιών τόσο στην τρέχουσα περίοδο της πανδημίας κατά την οποία τα κρατικά κελεύσματα για “ατομική ευθύνη” και “απομόνωση” καλλιεργούν το έδαφος για φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού, αποξένωσης και υποταγής στους σχεδιασμούς του κράτους, όσο και για το επόμενο κρίσιμο διάστημα κατά το οποίο θα δοθεί μια μεγάλη πολιτική μάχη ενάντια στις επιπτώσεις της Νέας Ύφεσης που θα σημάνει την έναρξη ενός νέου κύκλου κρατικής-καπιταλιστικής επίθεσης που θα είναι σαρωτικού χαρακτήρα.

Προτείνουμε στις συντρόφισσες και στους συντρόφους που μοιραζόμαστε κοινές αξίες και πολιτικές στοχεύσεις, τις μέρες αυτές της αυτοφυλάκισης και του μαζικού εγκλεισμού να αναρωτηθούν ποιες ανεπάρκειες (οργανωτικές και πολιτικές) και ποια λάθη των τελευταίων χρόνων μας οδήγησαν (κινηματικά) εδώ που είμαστε σήμερα. Και προτρέπουμε όλες και όλους να εκμεταλλευτούν δημιουργικά, αγωνιστικά και παραγωγικά τις εβδομάδες που θα ακολουθήσουν, μεταδίδοντας κοινωνικά και πολιτικά μηνύματα με κάθε τρόπο, προσφέροντας αλληλεγγύη στα πιο ευάλωτα τμήματα της κοινωνίας και αναλαμβάνοντας αντιστασιακές δράσεις.

Ας σπλιστούμε με γνώση, ιδέες και δύναμη και να μην κλειστούμε ατομικιστικά στους εαυτούς ή στα λιγοστά κοντινά μας πρόσωπα. Ας μην ξεχνάμε ότι οι συνωστισμένοι/ες στις φυλακές και στα κέντρα κράτησης δεν έχουν την “πολυτέλεια” να αυτοπροστατευτούν και να επιδείξουν “ατομική ευθύνη”(sic). Οι εργαζόμενοι/ες στα σούπερ μάρκετ, τα φαρμακεία, τους φούρνους, στις τηλεπικοινωνίες, οι διανομείς, οι βιομηχανικοί εργάτες δεν έχουν την δυνατότητα να στρατευτούν στα κρατικά διατάγματα “μένουμε σπίτι”. Να σταθούμε ο ένας πλάι στην άλλη.

**Η κοινωνική αλληλοβοήθεια δεν θα μπει σε καραντίνα
Υγεία και δύναμη. Η Αλληλεγγύη θα νικήσει
Ζήτω η Κοινωνική Επανάσταση**

19/03/2020

Αλληλεγγύη σε όσους/ες δουλεύουν εν μέσω πανδημίας Να πάρουμε στα χέρια μας την παραγωγή

Ο κορονοϊός έχει εξαπλωθεί σε παγκόσμια κλίμακα και έχει επιφέρει βαρύτερες συνέπειες στην δημόσια υγεία, στην οικονομία και συνολικότερα σε όλες τις πτυχές του κοινωνικού βίου. Η υγειονομική κρίση και η διασπορά του ιού που έχει λάβει τις διαστάσεις πανδημίας αναδεικνύει τις αντιφάσεις, τις ανεπάρκειες και τα αδιέξοδα του συστήματος. Όπως είχαμε επισημάνει και σε προηγούμενο κείμενο, σε σύντομο χρονικό διάστημα η πανδημία έχει προκαλέσει αλυσιδωτές εξελίξεις και λειτουργεί καταλυτικά στην ήδη καταρρέουσα πορεία της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, πυροδοτώντας μια νέα μεγάλη παγκόσμια οικονομική ύφεση, οι συνέπειες της οποίας μπορούν να αποδειχθούν καταστροφικές.

Η κρισιμότητα της κατάστασης, ο φόβος που προκαλεί η ταχεία εξάπλωση του ιού και η “κατάσταση έκτακτης ανάγκης” που επιβάλλεται από τους κρατικούς μηχανισμούς φέρνει στο προσκήνιο το κράτος ως τον κύριο και τον μόνο ικανό διαχειριστή του προβλήματος, ως τον “προστάτη” τις εντολές του οποίου πρέπει απαρέγκλιτα να υπακούμε και με τον οποίο πρέπει να συστρατευτούμε στον αγώνα που κάνει για να αντιμετωπίσει τον “αόρατο εχθρό”. Το κλίμα φόβου και η έλλειψη μιας ουσιαστικής πρότασης για την εναλλακτική διαχείριση της υγειονομικής κρίσης καθιστά τους ανθρώπους έρμαιο στα χέρια και στις αποφάσεις του κράτους.

Το κράτος από την πλευρά του, διαχειρίζεται αυτή την κρίσιμη κατάσταση -όπως είναι φυσικό- με τους δικούς του όρους και προς όφελός του. Καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες για να συγκαλύψει τις δικές του ανεπάρκειες και ευθύνες, για να έχει το μικρότερο δυνατό πολιτικό κόστος από τις θανατηφόρες επιπτώσεις της πανδημίας και για να περιορίσει στο μέτρο του δυνατού τις οικονομικές επιπτώσεις για την καπιταλιστική κερδοφορία. Μέσα σ’ αυτού του είδους την

διαχείριση, με τα δικά του ταξικά και κοινωνικά κριτήρια, κρίνει και επιλέγει ποιες ζωές έχουν αξία για να προστατευτούν και ποιες όχι. Η αδυναμία του κρατικού μηχανισμού να προσφέρει την απαραίτητη νοσοκομειακή περίθαλψη σε περίπτωση επιδείνωσης της πανδημίας λόγω του υποβαθμισμένου από όλες τις κυβερνήσεις συστήματος υγείας και η μη ισότιμη κάλυψη από την καπιταλιστική αγορά των κοινωνικών αναγκών σε αγαθά, σε μέσα προστασίας και υγιεινής συγκαλύπτονται, μετακυλίνοντας την ευθύνη του κράτος στην “ατομική ευθύνη” του καθενός μας, η οποία ανάγεται επικοινωνιακά ως το κύριο μέσο αντιμετώπισης της πανδημίας.

Η υποκρισία του κράτους καταδεικνύεται ολοφάνερα μέσα από τα κελύσματα του για την αποφυγή του συνωστισμού, για την τήρηση των μέτρων προσωπικής υγιεινής και τις οδηγίες για να “μείνουμε σπίτι”. Οι προσταγές αυτές δεν μπορούν να έχουν καθολική ισχύ και αυτό το γεγονός αποτελεί μία κρατική επιλογή, μια αναγκαία επιλογή για την βιωσιμότητα της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Πέρα από τις τρανταχτές περιπτώσεις των στοιβαγμένων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και στις φυλακές, πέρα από τους άστεγους και τις άστεγες που δεν έχουν την δυνατότητα της “ασφάλειας του σπιτιού τους”, εκατομμύρια εργαζόμενοι, στους τομείς της παραγωγής και του εμπορίου που είναι ακόμα ενεργοί, αναγκάζονται να δουλεύουν σε κλειστούς χώρους όπου συγχρωτίζονται με πλήθος κόσμου καθημερινά, να θέτουν την υγεία και την ζωή τους σε κίνδυνο και σε πολλές περιπτώσεις να έχουν να αντιμετωπίσουν πιο εντατικοποιημένους ρυθμούς εργασίας και καταπάτηση των εργασιακών τους δικαιωμάτων.

Η κυβέρνηση με πράξη νομοθετικού περιεχομένου έχει ψηφίσει “την αναστολή των περιοριστικών διατάξεων για την Κυριακάτικη λειτουργία σε επιχειρήσεις με αντικείμενο την παραγωγή, την μεταφορά, και τον εφοδιασμό τροφίμων, καυσίμων, φαρμάκων και παραϊατρικού υλικού” καθώς και “την άρση περιορισμού στην υπερωριακή απασχόληση”. Όσοι και όσες δουλεύουν στα

supermarkets έρχονται αντιμέτωποι/ες μ' αυτή την νέα πραγματικότητα. Επιφορτίζονται με περαιτέρω φόρτο εργασίας τόσο λόγω της αυξημένης ζήτησης και προσέλευσης όσο και λόγω της επέκτασης του ωραρίου λειτουργίας και το άνοιγμα των supermarkets και τις Κυριακές. Οι εργαζόμενοι/ες θέτουν σε κίνδυνο την υγεία και την ζωή των ίδιων και των οικείων τους προσώπων δουλεύοντας σε ένα χώρο με συνωστισμό, όπου στις περισσότερες περιπτώσεις δεν τους παρέχονται από την εργοδοσία ούτε τα απαραίτητα μέσα για την αυτοπροστασίας τους (μάσκες, γάντια, είδη καθαρισμού) και όπου δεν λαμβάνονται μέτρα για την τήρηση της υγειονομικής ασφάλειας μέσα σε ένα κλειστό χώρο (καθημερινοί καθαρισμοί και απολυμάνσεις). Μέσα σ' αυτή την συνθήκη δεν υπάρχει κάποια δέσμευση ότι οι εξαντλητικές υπερωρίες των εργαζομένων θα ανταμειφθούν, ότι θα δουν κάποια αύξηση στον μισθό τους και δεν γίνονται νέες προσλήψεις για να ισομεριστεί ο χρόνος εργασίας.

Ο τομέας της υγείας είναι αυτός που πλήττεται σε μεγάλο βαθμό μέσα στην συγκεκριμένη συγκυρία. Οι εργαζόμενοι/ες πέρα από την μάχη που δίνουν για την αντιμετώπιση του κορονοϊού και την υγεία

τους που θέτουν σε άμεσο κίνδυνο, έρχονται αντιμέτωποι/ες με την υποβάθμιση όλων των τελευταίων χρόνων του δημόσιου συστήματος υγείας και την έλλειψη σε εξοπλισμό, εγκαταστάσεις και υποδομές. Είναι οι ίδιοι εργαζόμενοι που πριν από λίγους μήνες οργάνωναν κινητοποιήσεις διαμαρτυρόμενοι για την περαιτέρω ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση του συστήματος υγείας. Η απάντηση που πήραν τότε από την κυβέρνηση ήρθε μέσα από τα γκλομπς των μπάτσων. Οι προσλήψεις που ανακοινώθηκαν το τελευταίο διάστημα λόγω κορονοϊού δεν καλύπτουν τα κενά και τις απαιτήσεις σε μια περίοδο πανδημίας σαν αυτή που διανύουμε, κι αν η κατάσταση επιδεινωθεί και η εξάπλωση του ιού λάβει μεγαλύτερες διαστάσεις οι νοσοκομειακές μονάδες της χώρας δεν θα μπορέσουν να ανταποκριθούν και το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, δεδομένων των ελλείψεων, θα έχει να αντιμετωπίσει έναν γολγοθά.

Ο κατάλογος των εργαζομένων που θέτουν την υγεία τους σε κίνδυνο δεν τελειώνει εδώ, είναι μεγάλος. Οι διανομείς και οι courier που βρίσκονται καθημερινά στον δρόμο, οι εργαζόμενοι στα τηλεφωνικά κέντρα που βρίσκονται καθημερινά κατά εκατοντάδες μέσα σε κτήρια χωρίς την τήρηση ιδιαίτερων μέτρων προστασίας και πρόληψης, οι καθαριστές/στριες που καλούνται να δουλέψουν δύο και τρεις φορές περισσότερο χωρίς να τους παρέχονται επιπλέον μέσα αυτοπροστασίας είναι μερικά ακόμη χαρακτηριστικά παραδείγματα. Πρόκειται για εργαζόμενους/ες που δουλεύουν κυριολεκτικά για 3.60 σε συνθήκες καθημερινής επισφάλειας και που καλούνται να κάνουν “τις ανάλογες θυσίες” για να μην καταρρεύσει η ήδη βραχυκυκλωμένη παραγωγή και αγορά.

Οι βιομηχανικοί εργάτες που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της παραγωγής αναγκάζονται να δουλεύουν κατά εκατοντάδες μέσα στα εργοστάσια για να συνεχίσει να κινείται η καπιταλιστική παραγωγή και κερδοφορία. Χαρακτηριστικές είναι οι εικόνες από το το μετρό του Μιλάνου τις πρωινές ώρες όπου παρά την απαγόρευση της κυκλοφορίας και τους χιλιάδες νεκρούς στην χώρα λόγω κορονοϊού, εκατοντάδες εργάτες συνωστίζονται για να πάνε στην δουλειά τους.

Η αναληψία που μπορούν να επιδείξουν τα κράτη και η τάξη των καπιταλιστών φανερώνεται, επίσης, από το γεγονός πως στις βιομηχανικές επαρχίες του Μπέργκαμο και της Μπρέσια στην Β. Ιταλία από όπου προέρχεται $\frac{1}{4}$ των κρουσμάτων του κορονοϊού και το 30% των θανάτων στην χώρα, τα εργοστάσια παρέμειναν εν λειτουργία παρά την έξαρση της πανδημίας και έκλεισαν με μεγάλη καθυστέρηση, αποτελώντας τον κύριο χώρο μετάδοσης του ιού και θέτοντας σε κίνδυνο την ζωή δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων. Είμαστε σίγουροι πως παρόμοιες πολιτικές θα εφαρμοστούν και στην Ελλάδα σε μια ενδεχόμενη επιδείνωση της πανδημίας. Ο θάνατος μπορεί να θερίζει αλλά η καπιταλιστική μηχανή δεν μπορεί να σταματήσει να παράγει.

Είναι σαφές πως η εξασφάλιση της υγείας των εργαζομένων στον εργασιακό χώρο δεν εμπίπτει στην ατομική τους ευθύνη. Σε περιόδους κρίσεων καταδεικνύεται με τον πλέον σαφή τρόπο ότι η καπιταλιστική κερδοφορία μπαίνει πάνω από τις ανθρώπινες ζωές, ότι το κρατικοκαπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να καλύψει ισότιμα τις πραγματικές ανάγκες του λαού. Οι ελλείψεις και η αύξηση των τιμών σε είδη αυτοπροστασίας και υγιεινής αντανακλά ακριβώς αυτή την αδυναμία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και ιδιαίτερα της φιλελεύθερης οικονομικής διαχείρισης και των κανόνων της ελεύθερης αγοράς, όπου ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης είναι αυτός που καθορίζει την αξία και τις τιμές των εμπορευμάτων, μη λαμβάνοντας υπόψη τις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων. Στο σημείο αυτό, σε κρίσιμες καταστάσεις, που αυτή η αδυναμία μπορεί να αποβεί μοιραία και έρχονται στο φως οι αντιφάσεις του συστήματος, οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές του φιλελευθερισμού αλλάζουν άρδην πολιτική, παραδεχόμενοι μ' αυτό τον τρόπο την αδυναμία του συστήματος που υπηρετούν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο σημερινός υπουργός ανάπτυξης ο οποίος λίγες μέρες μετά την δήλωση του ότι "η αύξηση των τιμών στα είδη υγιεινής αποτελεί την εφαρμογή του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης" έκανε στροφή 360 μοιρών προδίδοντας τις νεοφιλελεύθερες

αρχές του και ανακοινώνοντας με περηφάνια την επιβολή πλαφόν στην αγορά των αντισηπτικών και μέτρα ώστε να παταχθεί και να τιμωρηθεί η αισχροκέρδεια από την πώληση ειδών υγιεινής.

Με την εμφάνιση της επιδημίας στον ελλαδικό χώρο, οι μαζικές απολύσεις εργαζομένων, η μη ανανέωση συμβάσεων, οι άδειες άνευ αποδοχών και η αναστολή της υποχρέωσης του εργοδότη να δηλώνει στο πληροφοριακό σύστημα της “Εργάνης” την τροποποίηση του ωραρίου των εργαζομένων έχουν στρώσει το έδαφος για την όξυνση της επίθεσης του κράτους και των αφεντικών. Αυτή είναι μόνο η αρχή των επιπτώσεων της οικονομικής ύφεσης για την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό, που δεν πρέπει να έχει καμία αυταπάτη πως το κράτος θα τον προστατεύσει από την εργοδοτική αυθαιρεσία και την καταπάτηση των δικαιωμάτων του. Σ’ αυτήν την περίοδο που εργατικά συμφέροντα και διεκδικήσεις πλήττονται και κοινωνικές ελευθερίες καταπατούνται, το κράτος επιβάλλει την στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής ζωής με πρωτοφανή μέτρα επιτήρησης και ελέγχου και εφαρμόζοντας μέτρα τα οποία θα ζήλευαν και τα πιο ολοκληρωτικά καθεστώτα, όπως την απαγόρευση των δημόσιων συναθροίσεων άνω των 10 ατόμων και εσχάτως την απαγόρευση της κυκλοφορίας η οποία μας φέρνει αντιμέτωπους με μια πρωτόγνωρη δυστοπία. Αυτά τα μέτρα λειτουργούν απαγορευτικά για την δυνατότητα κοινωνικής συνεύρεσης και την δημιουργία συλλογικών αγώνων, δρουν ως προληπτικά μέτρα καταστολής των αντιδράσεων και δημιουργούν μια νέα παρακαταθήκη, ανοίγουν μια νέα προοπτική για την επιβολή του κρατικού μηχανισμού και τον κοινωνικό έλεγχο, η οποία δεν ξέρουμε πόσο θα διαρκέσει και τι κοινωνικό αντίκτυπο θα έχει.

Σ’ αυτή την περίοδο της απομόνωσης και του αυτοεγκλεισμού δεν πρέπει να χάνουμε την πίστη μας στην συλλογική κοινωνική δυναμική μας. Οι εργάτες και οι εργαζόμενοι που δεν μένουν σπίτι τους και δουλεύουν καθημερινά είναι αυτοί που διατηρούν ζωντανή την παραγωγή και καθιστούν δυνατή την παροχή στην κοινότητα των αναγκαίων αγαθών, τροφίμων και υπηρεσιών. Βιομηχανικοί εργάτες,

εργαζόμενοι σε κλάδους διανομής και τροφοδοσίας, εργαζόμενοι στην καθαριότητα, νοσηλευτές και γιατροί, και όχι τα αφεντικά και το κράτος, είναι αυτοί που με την δική τους εργασία καλύπτουν τις ανάγκες της κοινωνίας. Κράτος και αφεντικά το μόνο που κάνουν είναι να καρπώνονται την υπεραξία αυτής της εργασίας, να προσπαθούν να μετακυλήσουν το βάρος της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων και να έχουν οι ίδιοι τις λιγότερες δυνατές απώλειες. Η εργατική τάξη είναι αυτή που με τον δικό της μόχθο κινεί τα γρανάζια της παραγωγής. Το μόνο που μας μένει για να σταματήσει η εκμετάλλευση της εργατικής μας δύναμης και η κοινωνική καταπίεση μας είναι να σπάσουμε τις αλυσίδες της υποταγής και της εκμετάλλευσης και να συνειδητοποιήσουμε πως “χωρίς εμάς γρανάζι δεν γυρνά”. Σε περιόδους κρίσης και έκτακτης ανάγκης ο εγκλωβισμός στα σχέδια του κράτους και η συστράτευση μαζί του μας οδηγεί στην κοινωνική αδράνεια και υποταγή. Ο ταξικός πόλεμος δεν έχει περιόδους ανακωχής. Καθήκον μας είναι να προτάξουμε και να εφαρμόσουμε σε πρακτικό επίπεδο την ταξική αλληλεγγύη και την κοινωνική αλληλοβοήθεια.

« Δε μας τρομάζουν τα ερείπια. Πάντοτε ζούσαμε μέσα σε τρώγλες και θα τα καταφέρουμε για λίγο καιρό ακόμα. Αλλά μην ξεχνάτε ότι εμείς οι εργάτες, ξέρουμε επίσης και να χτίζουμε. Εμείς χτίσαμε όλα αυτά τα παλάτια και τα μέγαρα, εδώ, στην Αμερική και παντού. Και θα τα χτίσουμε ακόμα πιο όμορφα, γιατί εμείς θα κληρονομήσουμε τη Γη και γι' αυτό να μην έχετε την παραμικρή αμφιβολία. Η αστική τάξη λοιπόν, ας γκρεμίσει τον κόσμο της πριν αποχωρήσει οριστικά από το προσκήνιο της ιστορίας. Εμείς κουβαλάμε έναν καινούριο κόσμο, εδώ, στις καρδιές μας. Κι ο κόσμος αυτός μεγαλώνει κάθε στιγμή. Μεγαλώνει και τώρα, αυτή τη στιγμή που σας μιλάω...»

- Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι

23/03/2020

Τα δημοκρατικά καθεστώτα απαγορεύουν την κυκλοφορία. Το επαναστατικό δίκαιο επιβάλλει την ανατροπή τους.

Την Δευτέρα 23 Μαρτίου, ο πρωθυπουργός της χώρας ανακοινώνει με διάγγελμα την επιβολή καθολικής απαγόρευσης κυκλοφορίας πλην ορισμένων εξαιρέσεων. Από την επομένη στις 6:00 το πρωί μια πρωτόγνωρη κοινωνική δυστοπία κάνει την εμφάνιση της: οι δρόμοι της πόλης ερημώνουν και ξαμολημένοι αστυνομικοί με περίσσιο θράσος και εξουσιαστική αυτοπεποίθηση τριγυρίζουν στην άδεια πόλη κόβοντας πρόστιμα στους “απείθαρχους” πολίτες. Με ύφος τριών καρδινάλιων, τα έμμισθα κωλόπαιδα όχι μόνο εκμεταλλεύονται την απαγόρευση για να ενισχύσουν τον υπερτροφικό ναρκισσισμό τους επιβάλλοντας με έπαρση την “τάξη” και την “συμμόρφωση”, αλλά και αναδύονται στους δρόμους των γειτονιών ως οι απόλυτοι δυνάστες, τραμπουκίζοντας ή και ξυλοκοπώντας ανεξαρτήτου ηλικίας όποιον/α τους φέρει ενστάσεις.

Η απόφαση του Μητσοτάκη για την απαγόρευση κυκλοφορίας δεν προξένησε σε κανέναν ιδιαίτερη εντύπωση. Το μέτρο αυτό ήταν προαποφασισμένο από την κυβέρνηση, βρισκόταν εξ αρχής μέσα στο χρονοδιάγραμμα της για την “αντιμετώπιση του κορονοϊού” και θα εφαρμοζόταν ίσως και ανεξάρτητα από τον ρυθμό εξάπλωσης της νόσου. Ο κρατικός μηχανισμός είχε προετοιμαστεί πλήρως εκ των προτέρων με την έκδοση καρτών μετακίνησης για τους εργαζόμενους στο δημόσιο και με την δημιουργία ηλεκτρονικών πλατφορμών για την δήλωση των απαραίτητων μετακινήσεων. Η σταδιακή κλιμάκωση και αυστηροποίηση των μέτρων μέσω μιας γκεμπελικά δομημένης στρατηγικής, επικοινωνιακά άρτια σχεδιασμένης και ιδιαίτερα καινοτόμου για τα δεδομένα της “παραδοσιακής δεξιάς”, έρχονται για να υποκαταστήσουν κάθε αυτονόητο αίτημα διεκδίκησης ενός καλύτερου επιπέδου της δημόσιας υγείας. Είναι φανερό, ότι το υγειονομικό μέρος της κρίσης του κορονοϊού αντιμετωπίζεται με μια αστυνομικού τύπου διαχείριση, ενώ οι ευθύνες για τις δολοφονικές

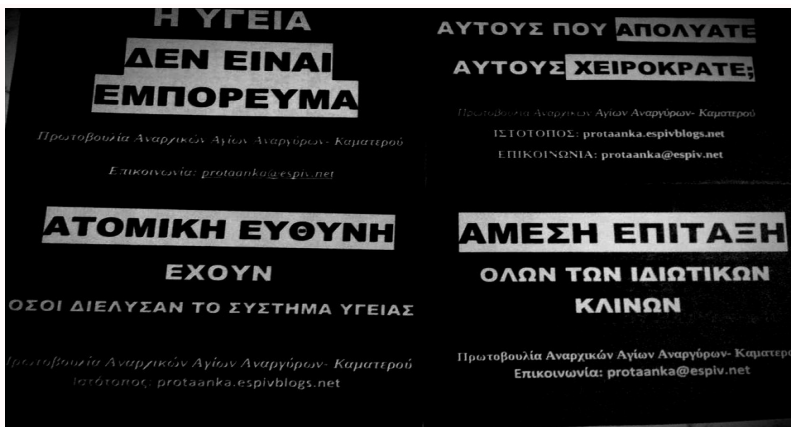
ανεπάρκειες του κράτους συγκαλύπτονται προπαγανδιστικά και μετατοπίζονται στην “ατομική ευθύνη” των πολιτών.

Όλο το προηγούμενο διάστημα, πριν την ανακοίνωση της απόφασης, τα ΜΜΕ μέσα από την συντονισμένη και σε πολλές περιπτώσεις ψευδή και παραπλανητική προβολή ρεπορτάζ και πλάνων από χώρους όπου συγχρωτιζόταν κόσμος (σουπερμάρκετ, παραλίες κτλ) και με την δημιουργία κλίματος τρόμου και σύγχυσης γύρω από την εξάπλωση του ιού εξαπέλυσαν μια ευρείας κλίμακας προπαγάνδα σχετικά με τους “ανεύθυνους πολίτες” που δεν μένουν σπίτι και θέτουν σε κίνδυνο την δημόσια υγεία. Οι δηλώσεις κυβερνητικών και λοιπών πολιτικών στελεχών περί ατομικής ευθύνης και ανευθυνότητας ενίσχυαν αυτό το αφήγημα. Στον αντίποδα βέβαια αυτού του αφηγήματος, το κοινωνικό σύνολο στην συντριπτική του πλειοψηφία επέδειξε άμεσα αρκετά καλά αντανακλαστικά. Οι περισσότεροι/ες αυτοπεριορίστηκαν και ελαχιστοποίησαν τις μετακινήσεις τους ώστε να προληφθεί η ευρεία διασπορά του ιού, με το ποσοστό των “απείθαρχων” να είναι ασφαλώς πολύ πιο συρρικνωμένο από αυτό που προβάλλεται προπαγανδιστικά από τα ΜΜΕ.

Μετά την ισχύ του μέτρου για την απαγόρευση της κυκλοφορίας, η ίδια επικοινωνιακή πολιτική συνεχίζεται με την προβολή παραπλανητικών εικόνων και πληροφοριών. Στόχος είναι η απόδοση ευθυνών στους “απείθαρχους” πολίτες για την επιβολή αυστηρότερων μέτρων περιορισμού της κυκλοφορίας που προετοιμάζει η κυβέρνηση, όπως τον χρονικό περιορισμό στις μετακινήσεις, την πλήρη απαγόρευση κυκλοφορίας τις βραδινές ώρες και την επιβολή κατώτατου ορίου μετακινήσεων σε σουπερμάρκετ ή άλλα ανοικτά μαγαζιά. Οι παραπλανητικές εικόνες που δείχνουν πλήθος κόσμου να συνωστίζεται στην Νέα Παραλία της Θεσσαλονίκης και σε κεντρικό δρόμο του Βόλου προβλήθηκαν μαζί από τα διάφορα δελτία ειδήσεων και δημοσιογραφικά sites. Τα πλάνα όμως που παρουσιάζονται δεν ανταποκρίνονται στην

ημέρα δημοσιοποίησης και προβολής τους και οι εικόνες προέρχονται από το διάστημα που δεν είχε επιβληθεί ακόμα η απαγόρευση κυκλοφορίας. Ο κ. Χαρδαλιάς, αυτός ο αήθης παπαγάλος της κυβέρνησης που θα έπρεπε να κρεμαστεί δημοσίως στην πλατεία Συντάγματος για τον αντικοινωνικό του ρόλο, ξέσπασε για άλλη μια φορά τον εκνευρισμό του, προϊόν συμπιεσμένης φασιστίλας, κατηγορώντας “τους ανεύθυνους πολίτες”. Αίφνης, η κυβέρνηση αποφάσισε να κλείσει την παραλία της Θεσσαλονίκης, βασιζόμενη σε fake news, σε ειδήσεις που γνώριζε πολύ καλά πως είναι παραπλανητικές. Η χυδαιότητα της μιντιακής και κρατικής προπαγάνδας σχετικά με ένα άκρως σημαντικό ζήτημα για την προστασία της δημόσιας υγείας – όπως είναι αυτό του κορονοϊού- είναι εμφανής. Τα ΜΜΕ αναδεικνύονται ως το κύριο μέσο που έχει την δυνατότητα σε μαζική κλίμακα να επιτύχει τον διανοητικό έλεγχο των μαζών, να επιτύχει την συναινετική αποδοχή χωρίς την χρήση βίας των κυβερνητικών μέτρων, μέτρων τα οποία σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση θα φάνταζαν αδιανόητα. Η τετραετής θητεία του ΣΥΡΙΖΑ, του μορφώματος που πέρασε τα πιο δυσβάσταχτα μνημονιακά μέτρα συγκριτικά με όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις χωρίς σοβαρές αντιδράσεις, φαίνεται ότι αποτελεί “οδηγό” επικοινωνιακής διαχείρισης και για την Ν.Δ.

Έτσι λοιπόν, οι “ανεύθυνοι πολίτες” με τις αχρείαστες μετακινήσεις, οι “απειθαρχοί” που δεν συμπληρώνουν υπεύθυνη δήλωση (!) για να βγουν από το σπίτι τους, αυτοί που συγκεντρώνονται στις ουρές των τραπεζών και των σουπερμάρκετ αποτελούν κίνδυνο για την δημόσια υγεία, είναι “εχθροί στον πόλεμο κατά του κορονοϊού”. Η διχόνοια, η καχυποψία για τον διπλανό που φτάνει έως και τον κανιβαλισμό, η κοινωνική αποξένωση και η υποταγή στις κρατικές αποφάσεις καλλιεργούνται συστηματικά και ριζώνουν βαθιά μέσα στην κοινωνία. Το κράτος προσπαθεί να κρύψει πίσω από την ατομική ευθύνη του καθενός την δική του ανικανότητα να αντιμετωπίσει την υγειονομική κρίση. Η υποχρηματοδότηση και η υποστελέχωση του δημόσιου συστήματος υγείας, οι ελλείψεις σε προσωπικό, εξοπλισμό και

υποδομές και η μη καθολική και ισότιμη δυνατότητα αγοράς ειδών υγιεινής και αυτοπροστασίας δεν εμπίπτουν στην ατομική αλλά στην κρατική ευθύνη, στην ευθύνη των κυβερνήσεων που διέλυσαν το σύστημα υγείας, στα δομικά αδιέξοδα της ξεχαρβαλωμένης και ταπεινωμένης εν καιρώ κρίσης “αυτορρυθμιζόμενης ελεύθερης αγοράς”. Εάν το σύστημα μπορούσε να προσφέρει μαζικά δωρεάν διαγνωστικά τεστ, είδη υγιεινής και αυτοπροστασίας σε όλους ανεξαιρέτως, εάν υπήρχε ένα αναβαθμισμένο και στελεχωμένο επαρκώς σύστημα υγείας, εάν ο καθένας μπορούσε να έχει ισότιμη και ελεύθερη πρόσβαση στην περίθαλψη, δεν θα χρειαζόταν να επιβληθούν τόσο αυστηρά μέτρα περιορισμού για ολόκληρο τον πληθυσμό, μέτρα τα οποία – ως μην ξεχνάμε- πως είναι άκρως επιζήμια για τις ίδιες τις καπιταλιστικές οικονομίες, Τα κράτη ανάμεσα στην κοινωνική απονομιμοποίηση και την δυσαρέσκεια που θα τους κοστίσουν τα εκατοντάδες χιλιάδες κρούσματα τα οποία δεν θα μπορέσουν να διαχειριστούν τα καταρρακωμένα συστήματα υγείας και τις καταστρεπτικές συνέπειες της απαγόρευσης κυκλοφορίας για την καπιταλιστική κερδοφορία, διαλέγουν προς το παρόν το δεύτερο. Με την σημαντική υποσημείωση, πως γνωρίζουν πολύ καλά το πώς θα μετακυλήσουν τα βάρη των οικονομικών επιπτώσεων της πανδημίας και του νέου επεισοδίου της καπιταλιστικής κρίσης στις

πλάτες της κοινωνικής πλειοψηφίας των μισθωτών, των ανέργων, της νεολαίας.

Η απαγόρευση κυκλοφορίας έρχεται, λοιπόν, από το κράτος, ως ένα “αναγκαίο κακό”. Η λήψη του συγκεκριμένου μέτρου αποτελεί όμως συνταγματική εκτροπή καθώς αντίκειται στο άρθρο 3 του συντάγματος που κατοχυρώνει την “ελευθερία κίνησης και εγκατάστασης των πολιτών στην ελληνική επικράτεια”. Το προαναφερόμενο άρθρο ανήκει μάλιστα στην κατηγορία των μη αναθεωρήσιμων άρθρων του συντάγματος, το οποίο δεν μπορεί να αναιρεθεί ούτε σε περίπτωση πολιορκίας λόγω πολέμου, επιστράτευσης ή εκδήλωσης ένοπλου κινήματος για την ανατροπή του πολιτεύματος. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης δεν μπορεί να αποτελέσει νομικό άλλοθι για την κυβερνητική απόφαση.

Ταυτόχρονα, με την επιβολή του συγκεκριμένου μέτρου αίρονται και άλλες συνταγματικές ελευθερίες, όπως η συνδικαλιστική ελευθερία και η ελευθερία της συνάθροισης. Το σύστημα βρίσκεται σε μια βαθιά κρίση, σε μια κατάσταση αποσταθεροποίησης κατά την οποία αναδεικνύονται όλες οι δομικές του αντιφάσεις. Σε τέτοιες συνθήκες κρίσης, τα κράτη διαχρονικά αναιρούν και καταπατούν με μεγάλη ευκολία τους ίδιους τους νόμους τους. Η νομιμοφροσύνη, η αναγωγή των νόμων σε θεμέλιο λίθο της κοινωνικής ζωής και η πύρινη επιβολή τους μέσω “του στοιχείου του καταναγκασμού” της κρατικής βίας πάνε περίπατο. Το ίδιο το σύστημα αυτοαναιρείται, προδίδει τις βασικές αρχές του όταν πρόκειται για την εξυπηρέτηση των δικών του συμφερόντων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν, επίσης, τα μνημόνια τα οποία ψήφισαν όλες οι κυβερνήσεις από το 2010 και έπειτα, εν μέσω δομικής συστημικής κρίσης που συνεχίζεται, επιβάλλοντας ακραία μέτρα λιτότητας, ταξικής εκμετάλλευσης και αφαίμαξης του κοινωνικού πλούτου. Η ψήφιση των συγκεκριμένων “συμβάσεων δανειακής διευκόλυνσης” είναι πέρα για πέρα παράνομη και αντισυνταγματική.

Στην συνθήκη της απαγόρευσης κυκλοφορίας, η επιτήρηση από το κράτος αναβαθμίζεται και επιβάλλεται σε καθολική ισχύ. Νέες τεχνικές ελέγχου εφαρμόζονται και τίθεται σε ισχύ ένας ολοκληρωτικός έλεγχος των κοινωνιών. Ο μαζικός εγκλεισμός στα σπίτια που έχουν μετατραπεί σε κελιά, το έγκλημα κατά της ανθρώπινης αξιοπρέπειας να υποχρεούσαι να δηλώνεις το πότε, το πόσο και το γιατί θα βγεις έξω, η κρατική παρακολούθηση του στίγματος των μετακινήσεων μας, οι μπάτσοι που κυκλοφορούν στους άδειους δρόμους κόβοντας πρόστιμα και επιβάλλοντας την τήρηση του νόμου της απαγόρευσης κυκλοφορίας με την γνωστή αστυνομική βία, τα νέα τεχνολογικά μέσα που επιστρατεύονται για την επιτήρηση (γεωντοπισμός μέσω εφαρμογών GPS, drones), η απαγόρευση των συνενυρέσεων και των δημόσιων συναθροίσεων, η αδυναμία μέσα σ' αυτή την κατάσταση να εκδηλωθούν μαζικές συλλογικές αντιστάσεις και αγώνες, η αδυναμία να βγούμε μαζικά στους δρόμους του αγώνα, συνθέτουν το σκηνικό ενός καθεστώτος το οποίο με επιείκεια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί οργουελιανό. Μέσα σ' αυτό το κοινωνικό σκηνικό, η εξαίρεση έχει γίνει κανόνας και ο κανόνας εξαίρεση. Πολλές από αυτές τις εξαιρέσεις, οι ιδιαιτερότητες του καθεστώτος "έκτακτης ανάγκης" πολύ πιθανόν να ενσωματωθούν μέσα στην νέα κανονικότητα στην μετά-κορονοϊού εποχή. Τα ολοκληρωτικά μέτρα αφήνουν μια σημαντική παρακαταθήκη για το κράτος, δημιουργούν ένα προηγούμενο που βασίζεται στην επιβολή, τον κοινωνικό έλεγχο και την συναινετική υποταγή μεγάλου μέρους της κοινωνίας. Ο πόλεμος κατά του "άορατου εχθρού", όπως χαρακτηρίζεται από τα καθεστωτικά χείλη ο ιός τη πανδημίας, στο μέλλον, σε καταστάσεις "έκτακτης ανάγκης", μπορεί πολύ εύκολα να μετατραπεί σε πόλεμο εναντίον μιας άλλης χαρακτηριζόμενης ως "ασύμμετρης απειλής" : "των εισβολέων μεταναστών" από την Τουρκία, εγχώριων επαναστατικών κινημάτων, του κινδύνου της "τρομοκρατίας", με την πολιτική σκοπιμότητα και την ευρύτητα της χρήσης του συγκεκριμένου όρου. Οι μέθοδοι αντιεξέγερσης και αντεπανάστασης ήδη μαγειρεύονται, αναβαθμίζονται και δοκιμάζονται σε πρακτικό επίπεδο από τους

κρατικούς μηχανισμούς, με το κοινωνικό πείραμα της απαγόρευσης κυκλοφορίας να δεσπόζει. Αλλού, ο στρατός βρίσκεται στους δρόμους ευρωπαϊκών μητροπόλεων. Παρόμοια μέτρα, τα οποία πλέον θα είναι δοκιμασμένα και θα έχει καλλιεργηθεί σε έναν βαθμό η ανοχή απέναντι τους, θα εφαρμοστούν και σε περιπτώσεις ανάπτυξης επαναστατικών κινημάτων και σε έκρυθμες καταστάσεις γενικευμένης εξέγερσης.

Το νέο υφεσιακό κύμα που πυροδοτήθηκε με αφορμή τον κορονοϊό, τα συνεπακόλουθα χρηματοπιστωτικά κραχ και η αναπόφευκτη βραχυκύκλωση της παραγωγής λόγω των υγειονομικών κατασταλτικών μέτρων, θα επιφέρουν βαθύτατες συνέπειες στις οικονομίες σε παγκόσμια κλίμακα. Η υποχώρηση του παγκόσμιου ΑΕΠ θα είναι μεγάλη, ενώ ο περιορισμός των εμπορικών συναλλαγών θα αποβεί ένας επιπλέον παράγοντας εγκλωβισμού στην ύφεση. Είναι ακόμα δεδομένο, ότι οι ίδιες αποτυχημένες συνταγές “αντιμετώπισης” της κρίσης που εφαρμόζονται από το 2008 θα αναζωπυρωθούν εκ νέου, με τα αποτελέσματα να μοιάζουν αβέβαια, αυτή την φορά μέχρι και σε βραχυπρόθεσμο επίπεδο.

Οι πολιτικές “αντιμετώπισης”, είτε αφορούν νέα πακέτα στήριξης των “πλεονασματικών” χωρών προς τις “ελλειμματικές” με αντάλλαγμα σκληρές δημοσιονομικές παρεμβάσεις που θα παραδώσουν ολόκληρες κοινωνίες στην φτωχοποίηση, είτε αφορούν ανάσχυση χρηματοπιστωτικών και νομισματικών εργαλείων που ουδέποτε περιόρισαν τις συνέπειες της κρίσης, αντίθετα τροφοδότησαν τα αίτια της, διογκώνοντας το παγκόσμιο χρέος και αυξάνοντας την χρηματιστική φούσκα της εικονικής οικονομίας, το μόνο σίγουρο είναι ότι θα πολλαπλασιάζουν τα αδιέξοδα της κρίσης καπιταλιστικής υπερσυσσώρευσης. Το νέο επεισόδιο της κρίσης το οποίο από καιρό ήταν προ των πυλών, δεν ήρθε για να ανακόψει την πολυδιαφημιζόμενη “αναπτυξιακή πορεία της καπιταλιστικής οικονομίας”, που στην πραγματικότητα ήταν αναιμική, καθηλωμένη στο χρέος, το δανεικό χρήμα και την αβεβαιότητα των χρηματαγορών

που σκιαγραφούσε το επερχόμενο ξέσπασμα ενός νέου κύκλου ύφεσης. Αυτή η Νέα Ύφεση, στην δίνη της οποίας εγκλωβίζεται η παγκόσμια οικονομία, αποτυπώνει το προχώρημα μιας κρίσης που επιδεινώνεται, βαθαίνει, τελματώνεται εδώ και μια δεκαετία. Όπως γράψαμε και σε προηγούμενα κείμενα, οι συνέπειες της ύφεσης θα είναι σαρωτικές για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα που θα σηκώσουν τα βάρη της. Οι απολύσεις, η ανεργία που θα κορυφωθεί, η μείωση των μισθών, θα είναι τα τραγικά απόνερα της νέας επίθεσης στην μισθωτή εργασία. Με το εθνικά ενωτικό σύνθημα “όλοι μαζί να ξεπεράσουμε την πανδημία” και παρουσιάζοντας τον κορονοϊό ως “ασύμμετρη απειλή” για την οικονομία που δήθεν “βρισκόταν σε ανάκαμψη”, το κράτος και τα αφεντικά θα τσακίσουν εργατικά δικαιώματα, κοινωνικές ελευθερίες, θα αποτελειώσουν τα κοινωνικά συμβόλαια του παρελθόντος. Η θυσία των λαών για την σωτηρία του τραπεζικού, χρηματοπιστωτικού και καπιταλιστικού συστήματος, θα αναδειχθεί ως “πατριωτική υπόθεση” για την οικονομική και πολιτική ολιγαρχία, που σήμερα βρίσκεται σε πανικό.

Αυτοί που άλλοτε διακήρυτταν αλαζονικά το “τέλος του κόσμου” και το “τέλος των ιδεολογιών” απορρίπτοντας την πιθανότητα ξεσπάσματος μια κρίσης, είναι οι ίδιοι που με την επίκληση της εξοντώνουν κοινωνίες, υφαρπάζουν τον πλούτο της εργατικής τάξης, λεηλατούν το εισόδημα του εργαζόμενου λαού. Η “απελευθέρωση των αγορών” σήμερα ηττάται από την υγειονομική κρίση που αναγκάζει και τις πιο νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις να στραφούν στο δημόσιο σύστημα υγείας προκειμένου να την αντιμετωπίσουν. Η “φιλελεύθερη δημοκρατία” σήμερα ηττάται από τα αντιδημοκρατικά και ανελεύθερα μέτρα χουντικού τύπου που ευτελίζουν την ανθρώπινη υπόσταση και εκμαυλίζουν το ίδιο το σύνταγμα του πολιτεύματος. Ο “τελευταίος άνθρωπος” δεν έχει ακόμα γεννηθεί, ούτε και θα υπάρξει, αφού η κοινωνία δεν είναι στατική, και αναμφίβολα ο καπιταλισμός δεν είναι το στατικό της τέλμα. Το “τέλος της εργατικής τάξης” και η “ανάδυση νέων υποκειμένων” αποδείχθηκε ψέμα, ένα ιδεολογικό αφήγημα που συμπυκνώνει

πόθους των δυνάμεων του κεφαλαίου. Η “4η βιομηχανική επανάσταση” και η καθολική αυτοματοποίηση της παραγωγής ούτε έχουν συντελεστεί όπως επαγγέλλονται οι τιμητές τους, ούτε εμπεριέχουν τον θάνατο της εργατικής τάξης και το πέρασμα σε μια “μεταβιομηχανική εποχή”. Η κατάργηση της εργατικής τάξης συνεπάγεται το τέλος του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής και την υπέρβαση των ταξικών διαχωρισμών. Προϋποθέτει την κατάργηση του θεσμού του κράτους ως μηχανισμού ταξικής κυριαρχίας και υποδούλωσης, την ιστορική εξέλιξη της εργατικής τάξης, από τάξη εξαρτημένης, σε τάξη για τον εαυτό της.

Είναι γεγονός, ότι πίστη στο σύστημα δεν έχουν ούτε τα κράτη και οι καπιταλιστές. Το κρατικοκαπιταλιστικό σύστημα πνέει τα λοίσθια και οι αντικειμενικές συνθήκες που διαμορφώνονται είναι ιδιαίτερα ευνοϊκές για την επαναστατική προοπτική, για την ανάπτυξη μαχητικών και ανατρεπτικών αγώνων, για την συγκρότηση ενός επαναστατικού κινήματος που θα καλλιεργήσει το έδαφος για έναν ιστορικό κοινωνικό μετασχηματισμό βασιζόμενο στις αναρχικές ιδέες και αξίες. Ωστόσο, η επαναστατική ανατροπή, δεν πέφτει μόνη της από τον ουρανό, σαν φρούτο που ωριμάζει μαζί με τις συνθήκες. Δεν αρκεί η συνθηματολογική αναφορά στην Επανάσταση, ούτε η αποσπασματική δράση ανά ομάδες, συνελεύσεις και πρωτοβουλίες, για να οικοδομηθούν οι υποκειμενικές συνθήκες που είναι αναγκαίες για την ανατροπή. Σήμερα περισσότερο από ποτέ, είναι αναγκαία η οικοδόμηση μιας ενιαίας ομοσπονδιακής οργάνωσης αναρχικών, με κεντρικό επαναστατικό πρόγραμμα και στρατηγική. Για να οικειοποιηθούν οι νέες γενιές εργατών/τριών τα αναρχικά κοινωνικά προτάγματα και τις ελευθεριακές ιδέες, για να συσπειρωθούν μεγάλα κομμάτια της κοινωνικής βάσης γύρω από την προοπτική της ακρατικής και αταξικής κοινωνίας, απαιτούνται πολιτικές υπερβάσεις και στρατηγικές στις οποίες ουδέποτε μέχρι σήμερα οι αναρχικοί/ές στην Ελλάδα προχώρησαν. Το επόμενο διάστημα θα είναι καθοριστικό και θα διαμορφωθούν μεγάλες ευκαιρίες. Είναι στο χέρι μας να το αξιοποιήσουμε, χαράσσοντας τον δρόμο της

επαναστατικής προοπτικής, της ελευθερίας, της ισότητας, της κοινωνικής αλληλεγγύης, για έναν κόσμο στα μέτρα των αναγκών και των ονείρων μας...

Η κοινωνική αλληλοβοήθεια δεν θα μπει σε καραντίνα

**Τα μέτρα θα τα πληρώσουν ακριβά. Έχουμε πλεόνασμα
σε σφαίρες, για κάθε Χαρδαλιά**

Εμπρός για την Κοινωνική Επανάσταση

3/04/2020

Σχετικά με τις αποφάσεις του Eurogroup: θα τα πούμε στους δρόμους της οργής

Με ένα διάγγελμα παραδοχής του μεγέθους της κρίσης, ο πρωθυπουργός αποκάλυψε με ωμότητα ότι ο εργαζόμενος λαός είναι αυτός που θα σηκώσει στις πλάτες του το σχέδιο ανοικοδόμησης της καπιταλιστικής οικονομίας. Η δήλωση του Μητσοτάκη “θα μοιραστούμε τα βάρη της κρίσης, όπως το έχουμε κάνει μέχρι τώρα” αποκαλύπτει τι θα ακολουθήσει στο εγγύς μέλλον, με το τέλος της υγειονομικής κρίσης και την “σταδιακή επιστροφή στην κανονικότητα”: η τάξη των εργαζομένων θα κληθεί να αποσβέσει τις ζημιές του νέου επεισοδίου της 12ετούς συστημικής κρίσης, πληρώνοντας ένα βαρύ λογαριασμό για χάρη της σωτηρίας του κεφαλαίου.

Αυτή την φορά, το κόστος για να συνεχίσει η αισχρή μειοψηφία της οικονομικής ελίτ να πλουτίζει και να κερδοσκοπεί εκμεταλλευόμενη τον μόχθο της εργατικής τάξης θα πολλαπλασιαστεί. Η “δίκαιη” κατανομή των βαρών της κρίσης, στην οποία αναφέρθηκε ο πρωθυπουργός, ξέρουμε πολύ καλά τι σημαίνει: οι φτωχοί θα γίνουν φτωχότεροι και οι πλούσιοι πλουσιότεροι. Όταν προειδοποιούσαμε ότι τις πιο ακραίες πλευρές του ταξικού πολέμου δεν τις έχουμε ακόμα βιώσει εννοούσαμε αυτό ακριβώς: η συστημική κρίση δεν τελείωσε ποτέ. Και το βάθεμα της φανερώνει τον πιο αδίστακτο χαρακτήρα ενός εκμεταλλευτικού συστήματος, που είναι καθήκον για εμάς, τις οικογένειες και τα παιδιά μας να ανατρέψουμε. Οι πολιτικές με τις οποίες επιβίωσε η καπιταλιστική κερδοφορία και “αγόρασε χρόνο” με τίμημα το εισόδημα και την λεηλασία των μισθωτών όλα τα προηγούμενα χρόνια, το μόνο που κατάφεραν είναι την επιδείνωση της κρίσης, την αύξηση του χρέους και την μεγαλύτερη έκρηξη της. Σύμφωνα με τις προβλέψεις του ΔΝΤ, η ύφεση στην ΕΕ για το 2020 θα φτάσει το -10% κάτι που συνιστά την μεγαλύτερη συρρίκνωση από την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η Νέα Ύφεση έρχεται

για να διαψεύσει τους μύθους για το “τέλος της κρίσης” και την “αρχή της ανάκαμψης”, αναδεικνύοντας το μεγάλο συστημικό αδιέξοδο.

Με τις αποφάσεις του Eurogroup της 9ης Απριλίου σηματοδοτήθηκε η έναρξη ενός νέου κύκλου οικονομικών επιθέσεων που θα συνοδεύσει το συστημικό σχέδιο σωτηρίας των τραπεζών και του μεγάλου κεφαλαίου από την νέα μεγάλη ύφεση. Είναι γεγονός, ότι το οπλοστάσιο της Ευρωζώνης και της Ε.Κ.Τ. για την αντιμετώπιση του νέου αυτού επεισοδίου της παγκόσμιας κρίσης είναι πλέον πολύ περιορισμένο και καθόλου αποτελεσματικό. Όπως είχε παραδεχτεί και η επικεφαλής της ΕΚΤ, Κ. Λανγκαρντ, πριν ακόμα ο κορονοϊός χτυπήσει την Ευρώπη, “μετά από 10 χρόνια οικονομικής κρίσης η ΕΚΤ δεν διαθέτει πλέον ικανά εργαλεία για να αποτρέψει ή να διαχειριστεί μια νέα παγκόσμια οικονομική κρίση”.

Η πιστοληπτική γραμμή από τον τοξικά δομημένο μηχανισμό του ESM, δεν μπόρεσε να πείσει ούτε τις πιο ασθενείς οικονομίες της Ε.Ε που μαστίζονται από την πανδημία και χρειάζονται επείγοντως βοήθεια για να διασώσουν κατά το δυνατόν το διαλυμένο σύστημα υγείας τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Ιταλική και η Ισπανική κυβέρνηση, όπως και η Ελληνική, δεν θα κάνουν χρήση της δανειοδότησης. Γνωρίζουν όλοι πολύ καλά, ότι ο δανεισμός από τον ESM συνεπάγεται αύξηση του χρέους και παράλληλα, ανοίγει τον δρόμο για μεγάλες δημοσιονομικές προσαρμογές, που θα απαιτηθούν το αμέσως επόμενο διάστημα. Η απόφαση να μην επιβληθούν μνημόνια στην παρούσα φάση δεν αποτελεί κάποια “μεγαλοψυχία” της Ευρωζώνης. Με τις αγορές να συντηρούνται με φούσκες ρευστότητας και επεκτατικές νομισματικές πολιτικές που είναι καταδικασμένες να αποτύχουν, με ένα χρέος διαρκώς αυξανόμενο εξαιτίας των πολιτικών “διάσωσης”, οι κλυδωνισμοί που θα προκαλούσαν σε αυτό το timing οι δημοσιονομικές απαιτήσεις, θα οδηγούσαν τις αγορές σε κατάρρευση. Όμως, οι λογαριασμοί θα σταλούν και αυτό δεν θα αλλάξει, ούτε και αργεί: η μετακύλιση του

κόστους της κρίσης στην κοινωνική βάση όχι μόνο θα συνεχιστεί, αλλά θα ενταθεί σε πρωτόγνωρα επίπεδα.

Η επικύρωση του ESM σε “ευρωπαϊκό ΔΝΤ” ανοίγει ένα νέο παράθυρο για την επιβολή δημοσιονομικών προσαρμογών υπό την μορφή μνημονιακών δανειακών συμβάσεων στις ευρωπαϊκές οικονομίες. Όσον αφορά την ελληνική οικονομία, με την εκτόξευση του ελλείμματος που προβλέπεται τουλάχιστον για τα δύο επόμενα χρόνια σε επίπεδα άνω του 8% του ΑΕΠ λόγω της μείωσης των κρατικών εσόδων και της αύξησης των δημόσιων δαπανών για την τροφοδότηση του συστήματος υγείας, θα δημιουργηθεί ένα τεράστιο κενό το οποίο θα καλυφθεί υποχρεωτικά με νέα δάνεια. Ο επιπρόσθετος δανεισμός θα αυξήσει το δημόσιο χρέος σε επίπεδα ρεκόρ (ήδη προβλέψεις του ΔΝΤ αναφέρουν πως θα ξεπεράσει το 200%) και θα συνοδεύεται με τα αναγκαία μέτρα προσαρμογής ώστε να καλυφθεί το δημόσιο έλλειμμα. Ένα νέο μνημόνιο -υπό την όποια μορφή κι αν παρουσιαστεί- πρόκειται να ψηφιστεί από την ελληνική κυβέρνηση μέσα στο επόμενο διάστημα και σε συνέχεια των μνημονιακών μέτρων από το 2010 μέχρι σήμερα, θα προκαλέσει ένα νέο σαρωτικό χτύπημα στα προλεταριακά στρώματα. Η επιθετική αναδιάρθρωση του κεφαλαίου και τα νέα μέτρα λιτότητας που θα επιβληθούν, θα επιφέρουν κατακόρυφη μείωση των μισθών και των συντάξεων, απολύσεις κατά χιλιάδες και εκτόξευση του ποσοστού ανεργίας, κατάφωρη καταπάτηση των εργατικών δικαιωμάτων και των κοινωνικών ελευθεριών, νέους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας και εξώσεις, περαιτέρω διάλυση των ασφαλιστικών ταμείων και την δυναμική προώθηση περισσότερων ιδιωτικοποιήσεων.

Από την πλευρά της αντιπολίτευσης, ο ΣΥΡΙΖΑ αντέδρασε στις αποφάσεις του Eurogroup με μια ήπια κριτική χαρακτηρίζοντάς τις ως “κατώτερες των προσδοκιών”. Άλλωστε ο Τσίπρας, το αγαπημένο παιδί της κ. Μέρκελ, δεν μπορεί να ξεπλύνει τις μνημονιακές επιλογές του κόμματός του, που έχουν επιφέρει οδυνηρές συνέπειες στην κοινωνική βάση. Το τρίτο μνημόνιο, η δέσμευση για πρωτογενή

πλεονάσματα έως το 2060, το υπερταμείο ιδιωτικοποιήσεων, το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα με την μείωση του αφορολόγητου και των συντάξεων είναι οι “παρακαταθήκες” του ΣΥΡΙΖΑ που δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από κανένα αντιπολιτευτικό “αντιμνημονιακό” ή “μεταμνημονιακό” μύθευμα. Ο ΣΥΡΙΖΑ, που εδώ και καιρό δεν αντιπολιτεύεται, αλλά συνεπικουρεί την κυβερνητική ατζέντα, αναπόφευκτα θα ανακάμψει. Το διάστημα αυτό, σχεδιάζει υποδόρια, αλλά χειρουργικά, την “κινηματική” επαναφορά του. Το έδαφος στρώθηκε στις αντι-δεξιές διαμαρτυρίες και τα βραχεία διάρκειας οπορτουμιστικά μέτωπα του προηγούμενου διαστήματος ενάντια στην “ακροδεξιά πολιτική της ΝΔ.”, που ερμηνεύοντας την καταστολή αποκομμένα από την ταξική της μήτρα ως “ιδεολογική εμμονή της κακιάς δεξιάς”, στην πραγματικότητα εξωραΐζαν την κατασταλτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ. Με τα μέτρα που έπονται και την αναπόφευκτη επιστροφή μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας στους δρόμους, ο ΣΥΡΙΖΑ θα αποπειραθεί την ανάκτηση του “θεσμικού διαμεσολαβητή” των κοινωνικών αγώνων. Η εργατική τάξη, η νεολαία και το αναρχικό κίνημα οφείλουν πολιτικά να τον τσακίσουν.

Την ίδια στιγμή, το κόμμα του συστημικού Βαρουφάκη αναδεικνύεται ως το νέο “αντιμνημονιακό” αντίβαρο στην πολιτική σκηνή, που μέσα από ένα φιλοευρωπαϊκό αφήγημα, διαχέει την αυταπάτη για μια “ανθρωπιστική Ευρώπη των λαών”. Η προβολή του Βαρουφάκη από τους δημοσιογραφικούς κύκλους, στοχεύει στην ενίσχυση του “ευρωμονόδρομου” τόσο από την σκοπιά της άνευ όρων αποδοχής του ευρωπαϊκού πλαισίου, όσο και από την σκοπιά της “άλλης Ευρώπης” που προμοτάρεται από τον πρώην υπουργό. Το κόμμα Βαρουφάκη, προετοιμάζεται για να καλύψει το κενό μιας εξωκοινοβουλευτικής “αριστεράς” που πέθανε το καλοκαίρι του δημοψηφίσματος, ως “κινηματική ουρά” του ΣΥΡΙΖΑ. Προετοιμάζεται για να την διαδεχθεί, ως μια αριστερά χωρίς “ρηξιακές αυταπάτες”, μια αριστερά με “δημοκρατικό, ευρωπαϊκό, μεταρρυθμιστικό” πρόγραμμα. Το Μέγα 25 προορίζεται για να λειτουργήσει σαν

πολιτικός αποσυμπιεστής σε μια επερχόμενη έκρηξη κοινωνικής οργής. Σαν ένα εξισορροπητικό σφουγγάρι ενσωμάτωσης δυνάμεων.

Η αναδιάρθρωση του χρέους μέσω του ευρωομολόγου που προωθεί ο Βαρουφάκης είναι ανεδαφική. Η έκδοση του ευρωομολόγου αντίκειται στα αντικρουόμενα συμφέροντα στο εσωτερικό της λυκοσυμμαχίας και στα ανόμοια μεγέθη μεταξύ των κρατών. Καμία αστική τάξη των πιο ανεπτυγμένων ευρωπαϊκών χωρών (και κατά συνέπεια κανένα κράτος που εκπροσωπεί τα συμφέροντα της) δεν θα δεχτεί να ισομεριστεί το κόστος της κρίσης και να κληθεί να πληρώσει περισσότερα από όσα της αναλογούν προς όφελος των πιο ελλειμματικών χωρών. Θα το έκανε, μόνο με τίμημα ισχυρά ανταλλάγματα. Είναι αλήθεια συγκινητική η προσπάθεια του εκκεντρικού οικονομολόγου να βρει διεξόδους στο καπιταλιστικό σύστημα “απ’ τα αριστερά”. Είναι ομολογουμένως, συγκινητικές οι ανησυχίες του για την “διάσωση του ευρώ”. Αυτά δεν διαγράφονται. Ούτε το “ναι” στο τρίτο μνημόνιο με επιστολική ψήφο θα διαγραφεί. Η ιστορία δεν είναι σκουπίδι. Ο οπαδός του “λιτού βίου”, αυτός που ονόμασε την τρόικα θεσμούς και δηλώνει θαυμαστής του (κατά τα άλλα “αντιπάλου” του) Σόιμπλε, ας είναι βέβαιος ότι στα Εξάρχεια κάποτε συνάντησε τους “λάθος αναρχικούς”.

Συμπερασματικά, το αίτημα για έναν “πιο ανθρώπινο καπιταλισμό” που προβάλλει το υβριδικό κόμμα Βαρουφάκη, έρχεται για να αφομοιώσει τις αντιστάσεις που θα ξεπροβάλλουν στο επόμενο διάστημα και να τις εγκλωβίσει σε μία συστημική “λύση”. Ανάλογες συστημικές εφεδρείες με ημερομηνία λήξης θα εμφανιστούν, παλιές ή νέες, καθώς σε εποχές κρίσης άλλες δυνάμεις αφανίζονται και άλλες αναδύονται. Γι’ αυτό λοιπόν, για να έχουν πραγματικό αποτέλεσμα οι μάχες που έρχονται, θα πρέπει όχι μόνο να αποκρούσουν τον αφομοιωτικό ρόλο αυτών των εφεδρειών του κεφαλαίου, αλλά και να ξεδιπλώσουν ένα συνολικό πρόταγμα για το αύριο. Όσες εξεγέρσεις κι αν ξεσπάσουν, όσες συγκρούσεις στους δρόμους και αν

υπάρξουν, αν δεν συνδέονται με μια επαναστατική προοπτική, αν δεν συνδέονται με ένα επαναστατικό πρόγραμμα για την μετάβαση σε μια ακρατική/αταξική κοινωνία, τότε θα ηττηθούν. Στους αγώνες και τα πύρινα οδοφράγματα του μέλλοντος, να οργανώσουμε την Κοινωνική Επανάσταση, όχι την νέα ανάθεση.

Τα νέα μέτρα “λιτότητας” που είναι προ των πυλών, θα οδηγήσουν την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους και τους νέους, στην λαίλαπα της φτώχειας, της εξαθλίωσης και της εντεινόμενης εκμετάλλευσης. Καμία συνθηκολόγηση με τους δυνάστες των ζώων μας και κανέναν εγκλωβισμό σε συστημικά ψευδοδίπολα “μνημονίου- αντιμνημονίου” δεν πρόκειται, όπως έχει αποδειχθεί, να μας προσφέρουν κάποια λύση. Η μόνη διέξοδος για την τάξη μας είναι να μην αποδεχθεί το μέλλον που της επιφυλάσσουν, να αγωνιστεί για να το ανατρέψει. Να θέσουμε από τώρα τα θεμέλια για τους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες του επόμενου διαστήματος, να ριζοσπαστικοποιήσουμε κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα και να τους κινήσουμε προς την κατεύθυνση της επαναστατικής προοπτικής. Το ερώτημα επανέρχεται και τίθεται πιο κατηγορηματικά από κάθε άλλη φορά: Ή ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΙ. Ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ.

**Να οργανώσουμε πύρινα οδοφράγματα ενάντια
στα νέα μνημόνια**

Καμία συνθηκολόγηση, καμία ανάθεση

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση

17/04/2020

1η Μαΐου: Κάλεσμα στην διαδήλωση ενάντια στο καθεστώς “έκτακτης ανάγκης”

Οι μεταμνημονιακοί μύθοι τελείωσαν. Οι θριαμβολογίες για το “τέλος της κρίσης” και την “επιστροφή στην κανονικότητα” πλέον κατεδαφίζονται από την ίδια την πραγματικότητα. Τα αφηγήματα για την “έξοδο από τις δανειακές συμβάσεις” και τον επικερδή δανεισμό από τις κεφαλαιαγορές που με μυθοπλασία κατασκεύασε ο ΣΥΡΙΖΑ και ακολούθησε η Νέα Δημοκρατία, καταρρέουν μπροστά στην άβυσσο του χρέους, των μεγάλων ελλειμμάτων και την συντριβή της συνολικής ζήτησης. Ένα νέο επεισόδιο της συστημικής κρίσης καθηλώνει την παγκόσμια οικονομία στην ύφεση προμηνύοντας εκτόξευση της ανεργίας, περαιτέρω εργασιακή υποτίμηση και μαζικοποίηση της φτώχειας.

Η έναρξη μιας νέας περιόδου “λιτότητας” έχει ήδη αρχίσει. Το ελληνικό κράτος βρίσκεται στα πρόθυρα εισόδου σε έναν νέο κύκλο πιστοληπτικών γραμμών με ισχυρά δημοσιονομικά ανταλλάγματα, προκειμένου να μεταβιβάσει τις επιπτώσεις της νέας ύφεσης από το σύστημα στην κοινωνική βάση. Η δήλωση του πρωθυπουργού “θα μοιραστούμε τα βάρη της κρίσης όπως το έχουμε κάνει μέχρι τώρα” αποκαλύπτει ωμά τι θα επακολουθήσει. Η επίθεση σε εργασιακά δικαιώματα, κοινωνικές ελευθερίες, μισθούς και συντάξεις θα προκαλέσουν ένα μεγάλο κοινωνικό χάος, γκρεμίζοντας ότι απομεινάρια κατακτήσεων και κοινωνικών συμβολαίων παρέμεινε όρθιο τα τελευταία χρόνια. Οι συνθήκες που θα διαμορφωθούν θα οδηγήσουν σε νέες κοινωνικές εκρήξεις, ενώ άλλες πολιτικές δυνάμεις θα αναδυθούν και άλλες θα εξαφανιστούν από το πολιτικό χάρτη. Η περίοδος αυτή υπόσχεται ρευστότητα και μεταβολές που δεν μπορούν να προβλεφθούν με ακρίβεια, μπορούν όμως, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό να καθοριστούν από την όξυνση και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που θα αποκτήσει ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
Ενάντια στο Καθεστώς
« Έκτακτης Ανάγκης »
 1η Μαΐου, Προσυγκέντρωση 10:30 Ομόνοια
 (Σταδίου, πίσω από τα Χαυτεία)

MAYDAY
 REMEMBERING THE PAST • FIGHTING FOR TOMORROW

"Μέσα στο ΣΥΣΤΗΜΑ σας οι μηχανές σας φέρνουν την υπερπαραγωγή που οδηγεί τον πραγματικό παραγωγό στην ΑΒΙΟΤΗΤΑ και στο ΘΑΝΑΤΟ. Είναι αυτό που σας αποκαλείτε ΑΥΞΙΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΡΟΫΠΟΥ. «ΕΘΝΙΚΟΥ!» ΤΙ ΕΙΡΗΝΕΙΑ! Τη χώρα μερικών προνομίων του Έθνους να λέτε!
 Θέλετε να διαμορφώσετε την κατάσταση;
ΚΑΤΑΡΗΓΕΤΕ πρώτα απ' όλα εσάς τους ίδιους, τον εαυτό σας, γιατί σας με τη συμπεριφορά σας απέναντι των εργατών είθετε οι πρώτοι ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΣΣΗΣ.
ΚΑΤΑΡΗΓΕΤΕ ΤΗΝ ΑΡΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΛΑΤΣΙΚΟ, αυτό είναι το καθήκον σας, **ΚΑΤΑΡΗΓΕΤΕ** αυτούς τους 50-100-200 ανθρώπους που θέλουν να απολαμβάνουν το παν, χωρίς να κάνουν απολύτως τίποτα. Απ' αυτή την τάξη εμείς ήμας να ΑΠΛΑΜΑΙΩΘΟΥΜΕ."
 Απόσπασμα από την απολογία του Αυγουστου Σπίνις για τα γεγονότα στο Λάμαρκετ του Σικάγου, 21.6.1886
 Πρωτοβουλία Αναρχικών

ΑΦΙΣΑ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ "ΕΚΤΑΚΤΗΣ
ΑΝΑΓΚΗΣ"

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2020

Με το ξέσπασμα της πανδημίας του κορονοϊού και την κατάρρευση των διεθνών χρηματαγορών, η καθεστωτική προπαγάνδα διαποτίστηκε από τα πιο άγρια χαρακτηριστικά της φιλελεύθερης καπιταλιστικής ιδεολογίας. Η κρατική εντολή υπήρξε εξαρχής ρητή: "κοιτάτε τους εαυτούς σας". "Απομακρυνθείτε από το κοινωνικό σύνολο". Ο ατομικισμός, ένα βασικό θεμέλιο πάνω στο οποίο δομούνται οι αστικές κοινωνίες, αποτέλεσε το κατεξοχήν πρόταγμα. Έναν βασικό οδηγό "αυτοπροστασίας" από τον ιό και ένα υψηλό συμπεριφορικό διακύβευμα για την αποδοχή του επιβαλλόμενου καθεστώτος "έκτακτης ανάγκης" από το κοινωνικό σύνολο. Με την επίκληση στην "ατομική ευθύνη" των πολιτών, το κράτος επένδυσε στο "ξέπλυμα" των ανεπαρκειών του κρατικού συστήματος υγείας, τον υποσιτισμό των νοσοκομείων, σχεδίασε επικοινωνιακά την μετακύλιση των ευθυνών για την διαχείριση της πανδημίας στο μεμονωμένο "άτομο".

Σε μια συγκυρία πολλαπλής κρίσης όπως αυτή που διανύουμε, ένα σύστημα δομημένο πάνω στο ατομικό συμφέρον και το κυνήγι του κέρδους μέσα σε μια ασύδοτη αγορά, δεν θα μπορούσε να πράξει διαφορετικά. Γιατί ούτε γνωρίζει και ούτε θέλει να πράξει διαφορετικά. Έτσι λοιπόν, σε “καιρούς ειρήνης”, βλέπουμε θεμελιώδη δικαιώματα όπως η ελεύθερη μετακίνηση να καταπατούνται, όχι από δικτατορικά καθεστώτα, αλλά από τις αστικές δημοκρατίες. Η αναβάθμιση του ρόλου των media στην διαμόρφωση της κοινής γνώμης, που πλέον αποκτούν όλο και πιο σκοτεινό χαρακτήρα, συντελείτε μέσα σε ένα δυστοπικό περιβάλλον κοινωνικού ελέγχου, ακραίας πλύσης εγκεφάλου και συνειδησιακής χειραγώγησης. Ένας σύγχρονος ολοκληρωτισμός απλώνεται, στον πυρήνα του οποίου βρίσκεται η ίδια η φύση του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος. Δεν πρόκειται συνεπώς για μια “συστημική εκτροπή”, ούτε η καπιταλιστική κρίση συνιστά κάποιου είδους παρέκκλιση, αφού βρίσκεται στο DNA του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής. Το πρόσωπο του κτήνους καθρεφτίζεται με ενάργεια στην ταξική, εξουσιαστική και ιεραρχική οργάνωση της κοινωνίας και εκφράζει ολοκάθαρα τα εγγενή στοιχεία που το συγκροτούν. Οι καιροί της επίπλαστης “ευημερίας”, οι καιροί των “ταξικών ισορροπιών”, οι χρυσές εποχές του “καπιταλιστικού ονείρου” έχουν περάσει στα ιστορικά χρονοντούλαπα και δεν θα επανέλθουν.

Τα νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα συντρίβονται. Οι συστημικές δοξασίες για την “ελεύθερη αγορά”, την αυτορρύθμιση και την αποτελεσματικότητα της, αποδομούνται από την ίδια της την σαθρότητα. Η παγκοσμιοποιημένη αγορά αποδέσμευσε το κεφάλαιο από τα εθνικά του σύνορα, καταλήγοντας να “παγκοσμιοποιεί” τις κρίσεις του με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Τα έθνη-κράτη δεν αντικαταστάθηκαν, ούτε ενοποιήθηκαν σε νέες εκδοχές. Νέα εργαλεία διαταξικής διαχείρισης της κοινωνικής συνοχής δεν ξεπρόβαλλαν ακόμα στον ιστορικό ορίζοντα. Η εργατική τάξη δεν καταργήθηκε, νέα “υποκείμενα” δεν την διαδέχτηκαν, η ταξική σύνθεση της κοινωνίας δεν σαρώθηκε από την έκρηξη των επιστημών και την τεχνολογική

εξέλιξη. Το “τέλος των ιδεολογιών” έμεινε χωρίς αφήγημα και σύντομα θα εγκαταλειφθεί χωρίς ιστορικό υπόδειγμα, συναντώντας τον μαρξιστικό ντετερμινισμό στον κάλαθο της ιδεολογικής χρεοκοπίας. Η ιστορία δεν είναι στατική και ο καπιταλισμός δεν είναι το στατικό της τέλμα. Τι θα τον διαδεχτεί, τι μορφές θα προσλάβει η ιστορική κίνηση, δεν διαγράφεται αιτιοκρατικά. Είναι ένα ανοιχτό στοίχημα. Ένα στοίχημα το οποίο θα αγωνιστούμε να νικήσουμε.

Διαδήλωση Ενάντια στο Καθεστώς "Έκτακτης Ανάγκης"

1η Μαΐου, Προσυγκέντρωση 10:30 Ομόνοια (Σταδίου, πίσω από τα Χαντεία)

ANARCHISTS OF MAY DAY

Haymarket Chicago 1886

"Δε μας τρομάζουν τα ερείπια.

Πάντοτε ζούσαμε μέσα σε τρύγλες και θα τα καταφέρουμε για λίγο καιρό ακόμα. Αλλά μην ξεχνάτε ότι εμείς οι εργάτες, ξέρουμε επίσης και να χτίζουμε. Εμείς χτίζαμε όλα αυτά τα παλάτια και τα μέγαρα, εδώ, στην Αμερική και παντού. Και θα τα χτίσουμε ακόμα πιο όμορφα, γιατί εμείς θα κληρονομήσουμε τη Γη και γι' αυτό να μην έχετε την παραμικρή αμφιβολία."

Μπουναβεντούρα Ντουρρουτί

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ. Αναργύρων/Καματερού

Το σύστημα λοιπόν, αποσυντίθεται. Για μια ακόμη φορά αναζητά την σωτηρία του στην αναδιανομή του πλούτου προς τα πάνω, στην λεηλασία αυτών που τον παράγουν. Η κρίση του είναι πραγματική, όμως τα βάρη της θα τα σηκώσουν οι υποδουλωμένοι/ες, οι εκμεταλλευόμενοι/ες, οι περισσευούμενοι/ες. Το νέο επεισόδιο της κρίσης ήταν προ των πυλών και θα εκδηλωνόταν ανεξάρτητα από τον κορονοϊό, ο οποίος λειτουργήσε σαν καταλύτης και όχι σαν αιτία. Η αναφορά στην “νέα οικονομική κρίση” σαν αυτή να ήρθε αστραπιαία και απρόσμενα συσκοτίζει την αλήθεια, νομιμοποιεί

το ιδεολόγημα της “ασύμμετρης απειλής”. Μετα-κρίση και μεταμνημονιακή εποχή δεν υπήρξε ποτέ. Παρόλα αυτά, 10 χρόνια μετά την υπαγωγή στις δανειακές συμβάσεις ένας μεγάλος κύκλος επιστρέφει στο σημείο 0, εκεί όπου όλα ξεκίνησαν, χωρίς όμως ποτέ να ολοκλήρωσε την διαδρομή του. Η ιστορία αυτή την φορά θα γραφτεί διαφορετικά. Η πείρα από τα λάθη του παρελθόντος ή θα γίνει φάρος για τις νίκες του μέλλοντος ή αποτιμώμενη στρεβλά, θα παράξει ήττες, πιο σκληρές, αλλά λιγότερο “θορυβώδεις” από αυτές

που παρήλθαν. Είμαστε πιο καταπονημένοι απ' ό τι 10 χρόνια πριν. Είμαστε λιγότεροι/ες από τότε. Είμαστε διαιρεμένοι και βαρυγκωμάμε αγνοώντας την πραγματική μας δύναμη, ως φυσικό μέγεθος, ως ποιοτική μεταβλητή, κυριολεκτικά σαν δυνατότητα, φαντασιακά ως προοπτική. Αναμφίβολα όμως το πάθος, η πίστη, η συνειδητοποίηση της ταξικής μας ταυτότητας, η αξιακή και πολιτική μας δέσμευση στα αναρχικά προτάγματα και την επαναστατική προοπτική είναι πιο ισχυρά από ποτέ.

Έχουμε μπροστά μας νέους αγώνες και νέα καθήκοντα. Μέσα σε αυτό το περιβάλλον εντεινόμενης κρίσης, χιλιάδες εργαζόμενοι έχασαν και πρόκειται να χάσουν τις δουλειές τους . Άλλοι μόνιμα διευρύνοντας τις μαύρες λίστες της ανεργίας, άλλοι βιοποριζόμενοι με τα ψίχουλα των 400 ευρώ. Είμαστε μόνο στην αρχή. Το μέγεθος της κοινωνικής φτώχειας που θα φέρει το νέο επεισόδιο της 12ετούς συστημικής κρίσης το γνωρίζουν πλέον οι πάντες. Είναι μαθηματικά βέβαιο πως για μια ακόμη φορά, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας θα κληθεί να αποσβέσει το κόστος από τις ζημιές που υπέστη η καπιταλιστική οικονομία, με υποθήκη τον μισθό, τον ιδρώτα, τον κόπο της. Η εκ περιτροπής εργασία με ταυτόχρονη μείωση του μισθού κατά 50%, η επιστροφή της πολιτικής επιστράτευσης και η επίταξη των υπηρεσιών, οι νέες μορφές εντατικοποιημένης και ελαστικής εργασίας είναι μόνο ο πρόλογος.

Σε αυτό το ιστορικό πλαίσιο, μια μέρα ορόσημο για την εργατική τάξη όλου του πλανήτη θα μας βρει στον δρόμο. Όχι στο σπίτι. Δεν είναι η κυβέρνηση που θα μεταθέσει την πρωτομαγιά, αλλά η πρωτομαγιά που θα λήξει το “μένουμε σπίτι”. Γι' αυτό, σε αυτές τις κρίσιμες ιστορικές στιγμές, οι απουσίες μετράνε. Είναι αυτές οι στιγμές που οι σιωπές γράφουν ιστορία, ακριβώς γιατί δεν την εμπόδισαν να γραφτεί διαφορετικά. Η διαδήλωση της Παρασκευής θα είναι μια τέτοια στιγμή. Η φετινή πρωτομαγιά έρχεται μέσα σε μια σκληρή πραγματικότητα για την εργατική τάξη. Έρχεται εν μέσω μιας πρωτοφανούς απαγόρευσης της κυκλοφορίας που συνειδητά θα

σπάσουμε. Δεν γνωρίζουμε πόσοι/ες, πώς, τι θα αφήσει, τι θα χαράξει αυτή η πρωτομαγιά. Γνωρίζουμε μόνο, ότι δεν θα είναι σαν αυτές των τελευταίων χρόνων. Γνωρίζουμε ότι θα την θυμόμαστε γιατί θα είναι εφιαλτήριο. Προς ποια κατεύθυνση θα φανεί. Σε κάθε περίπτωση, είναι στο χέρι μας.

Να απαλλοτριώσουμε τον πλούτο. Όλα για όλους.

Καμία συνθηκολόγηση, καμία ανάθεση

Εμπρός στον δρόμο του αγώνα

Ζήτω η Αναρχία, Ζήτω η Επανάσταση

Πρωτοβουλία Αναρχικών

30/04/2020

*Ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ. Αναργύρων- Καματερού στηρίξαμε και συμμετείχαμε στο κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Αναρχικών για την συγκρότηση αναρχικού μπλοκ την Πρωτομαγιά.

10 χρόνια μνημόνια: το τέλος του ταξιδιού δεν ήταν στην Ιθάκη

Δέκα χρόνια πριν, τον Απρίλη του 2010, ο τότε πρωθυπουργός της χώρας Γ. Παπανδρέου ανακοίνωσε με διάγγελμα από το Καστελόριζο την προσφυγή του ελλειμματικού και υπερχρεωμένου ελληνικού κράτους στον μηχανισμό στήριξης. Μετά από έναν μήνα, υπογράφηκαν η «Σύμβαση Δανειακής Διευκόλυνσης» με τις χώρες της Ε.Ε και ο «Διακανονισμός Χρηματοδότησης Αμέσου Ετοιμότητας» με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) προκειμένου να χορηγηθεί οικονομική βοήθεια προς την Ελλάδα με μορφή δανείου, ύψους 110δισ €. Το σύνολο αυτών των συμφωνιών ονομάστηκε χάριν συντομίας "Μνημόνιο", μια σύμβαση "δανειστή και οφειλέτη" που περιλάμβανε σκληρές δεσμεύσεις για την υλοποίηση του προγράμματος και την εκταμίευση των δόσεων. Κάπως έτσι, ξεκίνησε και επίσημα το σίριαλ της ελληνικής κρίσης χρέους και η οικονομική ύφεση για το ήδη πτωχευμένο από τότε ελληνικό κράτος και συνεχίστηκε με πολλαπλά επεισόδια όπως όλες/οι θυμόμαστε.

Με την κοινωνική κρίση να βαθαίνει και τον εργαζόμενο λαό να ασφυκτιά από τα αλλεπάλληλα μέτρα υποτίμησης της εργατικής του δύναμης, την 1η Μαρτίου 2012 υπογράφηκε ένα νέο μνημόνιο μεταξύ της μη εκλεγμένης ελληνικής υπηρεσιακής κυβέρνησης με πρωθυπουργό τον τραπεζίτη Λουκά Παπαδήμο και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) και του ΔΝΤ. Σκοπό είχε την ανατροφοδότηση των συμβάσεων και την συνέχεια των μνημονιακών προγραμμάτων, με τη χορήγηση νέου δανείου ύψους 109 δισ € και αναδρομική μείωση των επιτοκίων «διάσωσης». Μέσα στο ίδιο έτος πραγματοποιήθηκε η μεταβίβαση του ελληνικού χρέους στο αγγλοσαξονικό δίκαιο με αρχιτέκτονα τον συνταγματολόγο λαομίσητο πολιτευτή του ΠΑΣΟΚ Βενιζέλο, ενώ είχε προηγηθεί η ίδρυση του οργανισμού αποκρατικοποιήσεων (Ταμείο

Δημόσιας Περιουσίας) με σκοπό την πώληση της δημόσιας περιουσίας το 2011. Εν συνεχεία, στις 7 Νοεμβρίου 2012 ψηφίστηκε με την διαδικασία του κατεπείγοντος από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου το Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής του 2013-2016.

Τον Απρίλιο του 2014 η συγκυβέρνηση Ν.Δ.-ΠΑ.ΣΟ.Κ. ανακοίνωσε την πρώτη έξοδο του ελληνικού κράτους στις κεφαλαιαγορές με την έκδοση ενός 7ετους διάρκειας αποπληρωμής ομόλογου. Έτσι, επισφραγίστηκε το πρώτο “επεισόδιο” της προμελετημένης απάτης των “success story” και της δήθεν “εξόδου από τα μνημόνια” που σκηνοθετήθηκε από ελληνική κυβέρνηση. Ωστόσο, η καθεστωτική προπαγάνδα, τα κατασκευασμένα μηνύματα “αναθάρρησης” των αγορών και η διάχυση αυταπατών για μια “μετα-κρίση εποχή” δεν μπόρεσε ποτέ να πείσει τους “επενδυτές”, πόσο μάλλον την πληττόμενη κοινωνική βάση. Στις 10 Απριλίου, ημέρα της επίσημης εξόδου στις αγορές, το κτήριο της Τράπεζας της Ελλάδας χτυπήθηκε από την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας σε μια κορυφαία δράση αντίστασης στις πολιτικές καταβράθρωσης και λεηλασίας των προλεταριακών στρωμάτων. Μια ενέργεια λαϊκής αντιβίας με υψηλή κοινωνική αποδοχή, που ήρθε ως απάντηση στην κοροϊδία της άρχουσας τάξης για την “επιτυχία των προγραμμάτων” και την “ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας”.

Καθώς η πολιτική και οικονομική ζωή της χώρας κλονιζόταν από την κοινωνική απονομιμοποίηση, τις επιθέσεις κατά πολιτικών προσώπων και τις λαϊκές διαμαρτυρίες, οι υπηρεσιακές κυβερνήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη χωρίς οι κομματικοί σχηματισμοί να μπορούν να εξασφαλίσουν κυβερνητική αυτοδυναμία, δείγμα της μεγάλης κοινωνικής ρευστότητας και πόλωσης που εκδηλωνόταν σε όλο το φάσμα του πολιτικού χάρτη. Εντούτοις, η συσσωρευμένη κοινωνική οργή της περιόδου δεν μπορούσε να βρει διεξόδους με θετικό πρόταγμα, αφού η αδυναμία ανάπτυξης ενός ελευθεριακού επαναστατικού κινήματος ανατροπής και η απουσία επαναστατικής

πολιτικής οργάνωσης υποβίβαζε τους αγώνες από δυνάμει επαναστατικούς σε αιτηματικούς, περιόριζε την αντίσταση σε ευκαιριακές εξεγερσιακές εκτονώσεις και άφηνε το περιθώριο στις δυνάμεις του κεφαλαίου να οργανώνουν τις δικές τους εφεδρείες για την σωτηρία του πολιτικού συστήματος. Από την μία, η άνοδος του ακροδεξιού λαϊκισμού και της εθνικιστικής/ρατσιστικής ρητορείας και από την άλλη, το “χτίσιμο” της “αριστερής ανάθεσης” προς τον ΣΥΡΙΖΑ, αποτέλεσαν τα δύο κυρίαρχα εργαλεία διαχείρισης της κοινωνικής κρίσης, αφομοίωσης της οργής και κατευνασμού των αντιστάσεων. Αποτέλεσαν τους δύο καταλυτικότερους παράγοντες για την συστημική επανασταθεροποίηση, την ομαλή συνέχεια των μνημονίων και την όρθωση αναχωμάτων στην ταξική/λαϊκή πάλη που δεν μπόρεσε να αποκτήσει ελευθεριακό/επαναστατικό χαρακτήρα με αποτέλεσμα να εγκλωβιστεί σε αδιέξοδο.

Τον Ιανουάριο του 2015 ανέλαβε το τιμόνι της πολιτικής διαχείρισης ο ΣΥΡΙΖΑ. Το κόμμα που πέρασε τις περισσότερες σελίδες μέτρων από κάθε άλλη μνημονιακή κυβέρνηση και σύναψε καταστροφικά μνημόνια διάρκειας. Με τον Α. Τσίπρα πρωθυπουργό, έπειτα από πεντέμισι μήνες διαπραγματεύσεων-φιάσκο και μετά από το ένα κάλπικο δημοψήφισμα (5 Ιουλίου 2015), υπογράφηκε στις 13 Ιουλίου συμφωνία με τους δανειστές για ένα νέο πρόγραμμα ή αλλιώς το 3ο Μνημόνιο. Στο πλαίσιο της τρίτης δανειακής σύμβασης το ελληνικό κράτος θα λάμβανε δάνειο ύψους 86 δις €, το οποίο επρόκειτο να παραδοθεί σταδιακά από τον Αύγουστο του 2015 έως τον Ιούνιο του 2018, με σκληρά μέτρα να συνοδεύουν τις 4 αξιολογήσεις του χρέους έως την λήξη του προγράμματος. Ενδεικτικά αναφέρουμε την ψήφιση και εφαρμογή του Πολυνομοσχεδίου (νόμος 4472/2017) στις 18 Μαΐου 2017 το οποίο χαρακτηρίστηκε από την ομάδα μας ως 4ο Μνημόνιο και περιελάμβανε μέτρα ύψους 5.396 δις €, το πολυνομοσχέδιο του 2018 που προέβλεπε ενισχυμένη εποπτεία και στόχους για ματωμένα πλεονάσματα, τον αυτόματο κόφτη δημοσιονομικής προσαρμογής και την μείωση του αφορολόγητου ορίου.

10 ΧΡΟΝΙΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ

Πόσα ακόμα θα σου πάρουν;

Πόσο ακόμα θα συναινείς;

Πόσο ακόμα θα τους ψηφίζεις;

ΝΕΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΜΑΖΙΚΗ ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΙΝΑ

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγ. Αναργύρων/Καματερού

Επικοινωνία:
protaanka@espiv.net

*ΑΦΙΣΑ ΠΟΥ ΚΟΛΛΙΕΤΑΙ
ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΩΝ
ΔΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΑΣΤΙΩΝ
ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ
ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΑ
10 ΧΡΟΝΙΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ*

Για να επιτύχουν αυτές τις δανειακές συμβάσεις «διευκόλυνσης» η πολιτική και οικονομική εξουσία της Ελλάδας υποθήκευσε τις ζωές των σύγχρονων αλλά και των επόμενων γενεών στην ταξική υποδούλωση, την οικονομική λεηλασία και τον πολιτικό/κρατικό αυταρχισμό με μια σειρά υπογεγραμμένων απαιτήσεων μεταξύ ελληνικών κυβερνήσεων και δανειστών ανάμεσα στα οποία: για το 1ο Μνημόνιο: α) δεσμεύεται η Δημόσια ακίνητη περιουσία της Ελλάδας, δεδομένου ότι στο άρθρο 14 παράγραφος 5 αυτή παρατείνεται «αμετάκλητα και άνευ όρων» από κάθε ασυλία που της παρέχει η εθνική της κυριαρχία, β) η Ελλάδα δεν μπορούσε να ζητήσει

δανειακή βοήθεια από άλλη δύναμη εκτός των δανειστών της, σύμφωνα με το άρθρο 4 που προέβλεπε την ολοκληρωτική δέσμευση της δημόσιας περιουσίας της γ) βάσει του νόμου 3845 του 2010, ο υπουργός οικονομικών έλαβε εξουσιοδότηση να υπογράψει για την Ελλάδα, χωρίς κύρωση των συμβάσεων από την Ελληνική Βουλή - για το 2ο Μνημόνιο : α) μείωση κατά 22% του κατώτατου μισθού σε όλα τα κλιμάκια του βασικού μισθού (από 751,39€ σε 586,08€) και 32% στους νέους από 18 έως 25 ετών (από 751,39€ σε 510,95€), β) περικοπές συντάξεων, επιδομάτων, δαπανών υγείας κλπ γ) πλήρες άνοιγμα 20 κλειστών επαγγελματιών και εξατομικευμένες ή επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας αντί για τις κλαδικές - για το 3ο Μνημόνιο : α) ανακεφαλαιοποίηση του ελληνικού τραπεζικού συστήματος β) ιδιωτικοποίηση 50 δισεκατομμυρίων κρατικών περιουσιακών στοιχείων γ) «εξορθολόγηση» του συστήματος ΦΠΑ και διεύρυνση της φορολογικής βάσης για αύξηση των εσόδων, μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος, μείωση αυτόματα των δημόσιων δαπανών με σκοπό τα πρωτογενή πλεονάσματα κ.α. – για το Πολυνομοσχέδιο :α) αύξηση από 14% σε 17% η εισφορά των αγροτών, β) κατάργηση του ΕΚΑΣ από το 2019, γ)περικοπή κατά 50εκ € στο επίδομα θέρμανσης. Η κοινωνική πλειοψηφία και κατά κύριο λόγο η εργατική τάξη γνώρισε πολύ καλά, μέσω άνωθεν επιβολής, τις χιλιάδες σελίδες μέτρων και απαιτήσεων που υπογράφηκαν μέσα σε αυτά τα 10 χρόνια. Σίγουρα πολύ καλύτερα από εκείνους που τις υπέγραψαν.

Κατά την διάρκεια αυτής της δεκαετίας οι κοινωνικές αντιστάσεις εκφράστηκαν με διάφορες μορφές. Την περίοδο του 2010 οι πρώτες κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα αφορούσαν γενικές απεργίες, με αποκορύφωμα στις 5 Μαΐου την πανελλαδική απεργία κατά των νέων μέτρων λιτότητας και την εμπλοκή της Ελλάδας στο ΔΝΤ με την πορεία της Αθήνας να είναι μία από τις μεγαλύτερες που έχει καταγραφεί στην πρόσφατη ελλαδική ιστορία και τον αριθμό των διαδηλωτών να εκτιμάται περίπου στις 250.000. Το 2011 μικρά πρωτοβουλιακά κινήματα ξεπηδούν σε όλες τις πόλεις της χώρας και

μαζικές κινητοποιήσεις πραγματοποιούνται καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, ιδιαίτερα τις μέρες που η Βουλή επικύρωνε τα εκάστοτε δυσβάσταχτα μέτρα. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις της 23ης Φλεβάρη, της 11η Μαΐου με το αιματοκύλισμα της διαδήλωσης και τον παρολίγον θανάσιμο τραυματισμό του Γιάννη Κ., το απεργιακό διήμερο 28-29 Ιουνίου 2011 που έμεινε στην ιστορία ως “η μάχη της πλατείας Συντάγματος”, οι συγκρούσεις στις 19 Οκτωβρίου και οι μάχες την επόμενη μέρα με δυνάμεις του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ που περιφρουρούσαν την βουλή από την οργή των διαδηλωτών κερδίζοντας συγχαρητήρια από το σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος, είναι μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά αγωνιστικά στιγμιότυπα.

Σε συνέχεια το 2012 και ενώ η οικονομία της χώρας βρισκόταν σε βαθιά ύφεση με την ανεργία σε ποσοστά ρεκόρ, την ακρίβεια να αυξάνεται και με τους επονομαζόμενους τότε και ως «χαράτσια» έκτακτους φόρους να πλήττουν την πλειοψηφία της εργατικής τάξης, οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας συνέχισαν να είναι συχνό φαινόμενο. Στις 12 Φεβρουαρίου η ψήφιση στην βουλή της δεύτερης δέσμης μέτρων και του εγκληματικού PSI σημαδεύτηκε από τεράστιες διαδηλώσεις και τις μεγαλύτερες σε μέγεθος, σφοδρότητα και συμμετοχή συγκρούσεις στην μεταπολιτευτική εποχή στο κέντρο της Αθήνας, όπου δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές έστησαν οδοφράγματα και συγκρούστηκαν με την μισθοφορική φρουρά του κράτους. Η κατάληψη νομικής, που από τις 9 Φεβρουαρίου είχε μετατραπεί σε κέντρο αγώνα από δυνάμεις αναρχικών και πλήθος εργαζομένων και νεολαίων, έδωσε τον τόνο. Στις 4 Απριλίου 2012 στην πλατεία Συντάγματος αυτοκτόνησε ο συνταξιούχος φαρμακοποιός Δημήτρης Χριστούλας, διαμαρτυρούμενος για την οικονομική κατάσταση της Ελλάδας. Το βράδυ της ίδιας ημέρας πραγματοποιήθηκε διαδήλωση με αφορμή το γεγονός. Το φθινόπωρο του ίδιου έτους η αρχιτρομοκράτισσα Α.Μέρκελ επισκέπτεται την Αθήνα με το γεγονός να συνοδεύεται με διαδηλώσεις αλλά και επεισόδια καθώς για την επίσκεψη αυτή, λήφθηκαν από την αστυνομία δρακόντεια μέτρα που

περιλάμβαναν αποκλεισμούς δρόμων και περιοχών, με σκοπό την ασφαλή της διέλευση.

Σε καθεστώς κοινωνικής και πολιτικής απονομιμοποίησης του εγχώριου πολιτικού συστήματος, ακόμη κι αν οι κυβερνήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη με τα ποσοστά αποχής από τις εκλογές να είναι τεράστια, η ανταπόκριση του κράτους στις λαϊκές κινητοποιήσεις όλη αυτή την διετία ήταν μία: βίαιη καταστολή προς πάσα κατεύθυνση. Καμία εξαίρεση. Οι διαμαρτυρίες πνίγηκαν στα χημικά των μπάτσων και στο αίμα των διαδηλωτών. Άκριτα τραυματίστηκαν ηλικιωμένοι, άνθρωποι με προβλήματα υγείας, ανήλικα άτομα και καθέννας/καθεμία που αποφάσισε να αντισταθεί έμπρακτα στο ολοκληρωτικό σχέδιο «διάσωσης» που μας ετοίμαζε ο καπιταλισμός και το κράτος. Η απουσία δομών αυτοάμυνας, η οργανωτική αδυναμία να αντιπαραταχθούν στις δυνάμεις καταστολής του κράτους ισχυρές λαϊκές/ελευθεριακές πολιτοφυλακές, η έλλειψη ενός επαναστατικού κινήματος για να εμπνεύσει με στόχους και οράματα σηματοδότησε την “στρατιωτική” ήττα και την διασπορά απογοήτευσης, αφού απ’ την πλευρά των ελευθεριακών, ταξικών δυνάμεων δεν κατορθώθηκε να υπερκεραστεί η ένοπλη ισχύς του κράτους και της αστικής τάξης.

Οι τελευταίες μεγάλες κινητοποιήσεις της περιόδου 2010-12 εκδηλώθηκαν κατά το απεργιακό διήμερο 7-8 Νοεμβρίου με τα σημάδια “κόπωσης” και υποχώρησης των αγώνων να είναι εμφανή. Οι εντάσεις μεταξύ κράτους και πολιτών άρχισαν να αμβλύνονται αφού η έλλειψη επαναστατικού προτάγματος οδήγησε τις αντιστάσεις σε αδιέξοδο. Κάπου εκεί έκανε δυναμική την εμφάνισή της στο πολιτικό σκηνικό η αστική σοσιαλδημοκρατία με εκπρόσωπο τον ΣΥΡΙΖΑ, παρότι η επιρροή του στα “κινήματα”, τις μεγάλες διαδηλώσεις και τις ταξικές/κοινωνικές διεργασίες ήταν μηδαμινή. Το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ενισχύθηκε και δεν ενίσχυσε τις κινητοποιήσεις, επιβεβαιώνει αφενός ότι δεν ήταν υποκινητής (πόσο μάλλον “πρωτοπορία”) τους και αφετέρου ότι η δημοτικότητα του δεν

τονώθηκε από τους αγώνες της βάσης, αλλά από την τροφοδότηση των αστικών δυνάμεων. Η δε εκλογική του άνοδος δεν πραγματώθηκε κατά την στιγμή κορύφωσης των αγώνων, αντίθετα ωθήθηκε από την παρακμή τους. Επιπλέον, η ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτύπωσε την “ριζοσπαστικοποίηση” τμημάτων της κοινωνίας όπως λανθασμένα ερμήνευαν εκείνο τον καιρό οι διάφορες παραφυάδες του (εντός και εκτός κόμματος) αλλά σηματοδότησε τον θάνατο κάθε προοπτικής της.

Με τις διπλές εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου και την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ ως αξιωματική αντιπολίτευση, η συστημική νίκη και η θεσμική ανάθεση του “αντιμνημονιακού αγώνα” στον κοινοβουλευτισμό είχε αρχίσει να λαμβάνει σάρκα και οστά. Η διαταξική σύνθεση των κινητοποιήσεων με την άλλοτε κραταιά μικροαστική τάξη να αποτελεί σημαντικό τμήμα της, οι εθνοκοπατριωτικές κορώνες ενάντια στους “κακούς γερμανούς” που “μας επιβουλεύονται” και η θεσμική πλάνη για το (πράγματι) “αντισυνταγματικό” περιεχόμενο των μνημονίων είχαν αφήσει σημαντική παρακαταθήκη πολιτικής κεφαλαιοποίησης στις συστημικές εφεδρείες (εκ δεξιών και εξ αριστερών) για να καρπωθούν τα “αιτήματα” και τα διακυβεύματα της κοινωνικής οργής. Η αποκλειστική αναγωγή της ευθύνης επιβολής των μνημονίων στους “εξωτερικούς εισβολείς” και στο “γερμανικό 4ο ράιχ”, ήταν το καλύτερο “πλυντήριο” για τις ελληνικές κυβερνήσεις και το ελληνικό κεφάλαιο καθώς η στοχοποίηση των “κατοχικών δυνάμεων” της τρόικα από όλο τον εθνικό συρφετό (από την σοσιαλδημοκρατία έως τον ακροδεξιό λαϊκισμό) απέκρυπτε την σοβαρότητα της κρίσης χρέους της ελληνικής οικονομίας και τον εγκληματικό ρόλο του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου.

Η εθνικιστική ρητορική για την “Ελλάδα-ψωροκώσταινα” μετέτρεπε διαρκώς ένα αμιγώς ταξικό ζήτημα σε εθνικό. Την στιγμή που οι εγχώριοι καπιταλιστές κερδοσκοπούσαν απρόσκοπτα και διόγκωναν τους τραπεζικούς λογαριασμούς τους εν μέσω μνημονίων και οι

επιχειρηματικές δραστηριότητες του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια ολοένα διευρύνονταν, τα κελύσματα και οι ιαχές για “εθνική ενότητα” μεταξύ πλούσιων και φτωχών διαπερνούσαν όλο το πολιτικό φάσμα. Από τα “κλέφτες-κλέφτες”, τις μούντζες και τις γαλανόλευκες των αγανακτισμένων μέχρι τα εθνικά υπερήφανα “όχι” στα παραπλανητικά δημοψηφίσματα, η αναπτέρωση της “εθνικής συνοχής” υπήρξε διαρκής στόχος του καθεστώτος. Έτσι λοιπόν, αφού οι κυβερνήσεις χαρακτηρίστηκαν “εθνοπροδοτικές” και όχι αστικές, συνεπείς εκπρόσωποι των συμφερόντων του κεφαλαίου, μπορούσαν να βρεθούν στον αντίποδα και οι “αγνοί πατριώτες” εθνομεσσίες, οι σωτήριοι θεσμικοί “μνημονιοφάγοι” (από τον Καμένο και το κάθε εθνικιστικό σίχαμα, έως τον Λαφαζάνη και τον Τσίπρα) που θα “έσκιζαν” τα μνημόνια. Όχι στους δρόμους, αλλά στα κοινοβουλευτικά έδρανα. Όχι επιβάλλοντας το επαναστατικό δίκαιο μιας κοινωνίας που διεκδικεί την ελευθερία της, αλλά εφαρμόζοντας τους “νόμους, το σύνταγμα, το εθνικά σωστό”.

Διαδραματίζοντας λοιπόν, ακόμα και πριν την ανάληψη της εξουσίας τον διαχρονικό ιστορικό ρόλο της σοσιαλδημοκρατίας, αυτόν της ενσωμάτωσης και του εγκλωβισμού των ταξικών δυνάμεων στον αστικό κυβερνητισμό, ο ΣΥΡΙΖΑ λειτούργησε ως η χρήσιμη συστημική “λάντζα” την κρίσιμη ώρα. Προετοιμάστηκε για τον κυβερνητικό στίβο από τις δυνάμεις των αφεντικών (π.χ. ΣΕΒ), τα καθεστωτικά media και το κράτος για να διαμεσολαβήσει ανάμεσα στην αστική τάξη και τα “κινήματα” οργής σαν η εμπροσθοφυλακή του “κράτους που έχει συνέχεια”. Φερόμενος ως πρωτοπόρος και μεταρρυθμιστής εξ αριστερών, σαν «σωστός» σοσιαλδημοκράτης, ευαγγελίζεται ως αντιπολίτευση το σκίσιμο των μνημονίων. Αργότερα σαν κυβερνόν κόμμα, καταλήγει ο κυματοθραύστης του χείμαρρου των κοινωνικών αντιστάσεων και μέσω της εφαρμογής μιας νεοφιλελεύθερης πολιτικής ατζέντας ξεπλένει και βγάζει το φίδι από την τρύπα για το κράτος και την αστική τάξη, ψηφίζοντας ουσιαστικά εν τέλει 2 Μνημόνια και επιβάλλοντας μέτρα που υπό άλλες συνθήκες οι κοινωνικές αντιστάσεις θα αντιμετώπιζαν με μεγάλα

εξεγερσιακά ξεσπάσματα. Καθ' όλη τη διάρκεια της εκλογικής του θητείας ο ΣΥΡΙΖΑ επέβαλλε την θέληση του κεφαλαίου εξυπηρετώντας με υπερβάλλοντα ζήλο τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της αστικής τάξης, ενώ ταυτόχρονα κατακερμάτιζε κοινωνικά και οικονομικά τις λαϊκές μάζες.

Το καλοκαίρι του 2018 ο απερχόμενος πρωθυπουργός Α.Τσίπρας ανακοίνωσε με διάγγελμα από την Ιθάκη την έξοδο της χώρας από τα προγράμματα διάσωσης και προανήγγελλε την έναρξη μιας «μεταβατικής περιόδου» κατά την οποία η οικονομική πολιτική θα εκπονείται αυτοτελώς από τις κυβερνήσεις, οι οποίες «απαλλαγμένες» πλέον από τις απαιτήσεις των δανειστών θα μπορούν να χαράσσουν την δική τους μακροοικονομική στρατηγική χωρίς έξωθεν δεσμεύσεις, γεγονός που από μόνο του συνεπάγεται «οφέλη» για τον λαό και τους αδύναμους. Χαρακτηριστική δε ήταν η έκφρασή του «περάσαμε από πολλά κύματα για να φτάσουμε σήμερα στον προορισμό μας». Ποιοι όμως πέρασαν στ' αλήθεια από αυτά τα κύματα;

Η συμβολική αλληγορία με την επιλογή της πατρίδας του Οδυσσέα ως φόντο του διαγγέλματος υπήρξε από την αρχή ξεκάθαρη ως προς τα επικοινωνιακά μηνύματα που ήθελε να εκπέμψει και εναργής ως προς τους σκοπούς που ήθελε να επιτύχει. Η αφήγηση της κυβέρνησης της αριστεράς για την περίοδο του «μεταμνημονίου» βρήκε στην Ιθάκη την μυθολογική αναπαράσταση του «τέλους του ταξιδιού», εκεί που η οδύσσεια του «ελληνικού λαού» βρίσκει τάχα τον λυτρωμό μετά από «μεγάλες θυσίες». Η εικόνα της Ιθάκης επιλέχθηκε για να διαδεχθεί στο «συλλογικό ασυνείδητο» αυτή του Καστελόριζου, την τοποθεσία που διάλεξε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να ανακοινώσει την ένταξη του ελληνικού κράτους στον μηχανισμό στήριξης.

Η λήξη των δανειακών συμβάσεων το καλοκαίρι του 2018 ήταν κατά βάση η συνεπής τήρηση των μνημονιακών κανόνων. Η διακοπή των δανειοδοτήσεων και η έξοδος της χώρας στις αγορές ήταν μόνο η

κατασκευασμένη αναθέρμανση της “συμπάθειας” των αγορών προς τα ελληνικά ομόλογα. Οίκοι πιστοληπτικής αξιολόγησης «τόνωσαν» κατά παραγγελία την εμπιστοσύνη των επενδυτών προς την αγορά ελληνικού χρέους, με στόχο μια άμεση μεταπώληση και ένα σύντομο κέρδος στην δευτερογενή αγορά. Σαν ομάδα είχαμε επανειλημμένως μιλήσει για την “απάτη” της εξόδου στις κεφαλαιαγορές και των χαμηλών τιμών των ομολόγων και επιβεβαιωθήκαμε στο ακέραιο τον καιρό του ξεσπάσματος του νέου επεισοδίου της κρίσης, όπου η ανασφάλεια στις αγορές οδήγησε σε μαζικό ξεπούλημα ελληνικού χρέους και ταυτόχρονη στροφή προς “ασφαλή καταφύγια” (π.χ. γερμανικά ομόλογα.)

Εν συνεχεία, η λήξη των δανειακών συμβάσεων σήμαινε την συνέχεια των μνημονίων χωρίς την παράλληλη οικονομική στήριξη από τους “δανειστές”, εφόσον είχαν διαμορφωθεί στο πλαίσιο των αξιολογήσεων του χρέους όλοι εκείνοι οι μηχανισμοί που φρόντιζαν την αυτοματοποιημένη εφαρμογή των μνημονίων, ανεξαρτήτου αν βρίσκεται σε ισχύ κάποια δανειακή σύμβαση. Η δέσμευση για πρωτογενή πλεονάσματα έως το 2060, πλεονάσματα που αν δεν καλυφτούν θα αντιμετωπιστούν με τις δέουσες “δημοσιονομικές παρεμβάσεις”, το υπερταμείο ιδιωτικοποιήσεων, η μείωση των συντάξεων και η αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης είναι μόνο μερικές «παρακαταθήκες» του ΣΥΡΙΖΑ που δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από κανένα «αντιμνημονιακό» ή «μεταμνημονιακό» μύθευμα. Όσοι μίλησαν για το “τέλος της κρίσης” και υιοθέτησαν τα μυθεύματα για το “τέλος των μνημονίων” είτε μέσα από μια αποπροσανατολιστική ρητορική ασάφειας “η κρίση έγινε κανονικότητα” είτε χωρίζοντας την περίοδο των μνημονίων με τερματικό σταθμό το 2018, στην πραγματικότητα έπαιξαν πολιτική στην αρένα της μεγαλύτερης απάτης του ΣΥΡΙΖΑ, μεγαλύτερης και από του προεκλογικού “σκισίματος”.

Με την Νέα Δημοκρατία να λαμβάνει την κυβερνητική σκυτάλη, οι διακηρύξεις για το «τέλος της κρίσης» και τα success story για την

«επιστροφή στην κανονικότητα» πάνε και έρχονται. Παρόλα αυτά τα μηνύματα για μια Νέα Ύφεση και ένα νέο επεισόδιο της συστημικής κρίσης ήταν ξεκάθαρα. Έτσι η ΝΔ έρχεται με τη σειρά της να πείσει την ελληνική κοινωνία ότι «έφτασαν οι καλύτερες μέρες» αποσιωπώντας τα πραγματικά δεδομένα και μέσω μιας νεοφιλελεύθερης πολιτικής γραμμής προλειαίνει το έδαφος για περαιτέρω καταπάτηση εργατικών κεκτημένων, ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, ιδιωτικοποιήσεις παντός είδους, τη λεηλασία του φυσικού πλούτου της χώρας κλπ. Την ίδια στιγμή, η προετοιμασία για τον ερχομό της νέας ύφεσης και την καταστολή επερχόμενων εκρήξεων κοινωνικής οργής γίνεται επιτακτική: επανεμφάνιση της μηχανοκίνητης συμμορίας (πρώην Δ), αστυνομοκρατία στις γειτονιές, ρατσιστικά πογκρόμ στους δρόμους από ένστολα καθάρματα, στρατοπέδευση αστυνομικών στα Εξάρχεια κ.λπ. Μια “ατζέντα” που από κύκλους φιλικούς προς τον ΣΥΡΙΖΑ γίνεται αντιληπτή ως “ιδεολογική εμμονή της δεξιάς” και μέσω μιας στείρας αντικατασταλτικής ρητορείας επιχειρείται να αναδειχθεί ως “φασιστική” με έναν διττό στόχο: να παρουσιάσει την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ως πιο “προοδευτική” και “ήπια” στην διαχείριση των αντιστάσεων και συγχρόνως να αποκόψει την ταξική μήτρα του κρατικού αυταρχισμού. Ως αποτέλεσμα, αρχίζουν να πυκνώνουν οι διαδηλώσεις ενάντια στον “φασισμό της ΝΔ” μετά από κάθε εκκένωση κατάληψης ή βίαια γεγονότα (π.χ. Κυψέλη) ενώ οι κινητοποιήσεις με πιο σαφή πολιτικά περιεχόμενα, οι αντιστάσεις ενάντια στις επιπτώσεις της κρίσης, της όξυνσης της εργασιακής εκμετάλλευσης περνούν σε δεύτερη μοίρα.

Με τις ενδείξεις πως η κρίση δεν τελείωσε ποτέ, αλλά αντιθέτως βαθαίνει να είναι πολλές και έκδηλες στην παγκόσμια οικονομία, ένα νέο επεισόδιο της κρίσης ξεσπά για να επιβεβαιώσει αυτή την συνθήκη. Η πανδημία του Covid-19 αλλάζει ριζικά και διαπαντός το ρου της παγκόσμιας κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής ιστορίας. Από όποια οπτική και αν παρατηρήσουμε την τρέχουσα κατάσταση, το νέο επεισόδιο της κρίσης επιβεβαιώνει τις αδυναμίες του

συστήματος που διαιωνίζονται και καλύπτονται επικοινωνιακά από μια πληθώρα καθεστωτικών ιδεολογικών μηχανισμών, επιβεβαιώνει το πόσο ευάλωτο και απροετοίμαστο είναι για περιόδους «έκτακτης ανάγκης» που το ίδιο δημιουργεί και διαχειρίζεται χωρίς την καθολική κοινωνική συναίνεση καθώς και πόσο αναγκαίο είναι για το καπιταλιστικό σύστημα να επιβιώσει από την Νέα Ύφεση στην οποία εισέρχεται η παγκοσμιοποιημένη αγορά. Έτσι, για άλλη μια φορά τα αφηγήματα για την «τελειότητα του καπιταλισμού» (sic) και το «τέλος της ιστορίας» με βάση το σημερινό κρατικοκαπιταλιστικό μοντέλο διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων, κατακερματίζονται και αν μη τι άλλο η όποια ρεφορμιστική προοπτική και μεταρρυθμιστική πρόταση για «εξανθρωπισμό» του συστήματος εκδηλώνεται πλέον ως ανεδάφικη και ατελέσφορη για τις κατώτερες βαθμίδες της ταξικής διάρθρωσης. Η επιθετική αναδιάρθρωση του παγκόσμιου κεφαλαίου φέρνει όλο και πιο κοντά το ενδεχόμενο επιβολής νέων Μνημονίων ή μέτρων ισχυρού "δημοσιονομικού ελέγχου" τα οποία θα επιφέρουν ότι ακριβώς ζήσαμε αυτά τα 10 χρόνια ακόμη πιο εντατικοποιημένα. Καταπάτηση εργατικών δικαιωμάτων, χιλιάδες απολύσεις σε όλους τους κλάδους, επισφαλής και απλήρωτη εργασία, κατακρεούργηση κοινωνικών ελευθεριών και αντιστάσεων, περισσότερα σπίτια στο σφυρί των τραπεζών, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, λιγότερες δημόσιες δαπάνες, φόροι από το πουθενά, κατακόρυφη άνοδος του ποσοστού εκείνων που ζουν υπό ή στο όριο της φτώχειας. Με άλλα λόγια, εξαθλίωση, ανέχεια, πόνος και θάνατος είναι αυτά που για το άμεσο μέλλον μας υπόσχονται ώστε να μην ξεγεραθούμε. Μα πώς να μην ξεγεραθούμε;

Πώς γίνεται να αφήσουμε αναπάντητες τις προσβολές που δέχεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια; Σε έναν κόσμο για λίγους δεν χωράει κανείς και καμιά μας. Ως Αναρχικοί/ες στεκόμαστε ενάντια στα σχέδια του ληστρικού καπιταλισμού που μόνο σκοπό έχουν την υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής σε απλή επιβίωση, την καταπάτηση και λεηλασία της Γης, την κατάργηση των κοινωνικών και εργατικών κεκτημένων, την άπληστη κερδοφορία των κεφαλαιοκρατών μέσω της

ιδιωτικοποίησης της υπεραξίας της εργατικής μας δύναμης. Σκοπός μας είναι η δημιουργία μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης.

Μιας κοινωνίας χωρίς κράτος αλλά με εργατικές ενώσεις, συμβούλια Κομμούνων (κοινοτήτων) και λαϊκές συνελεύσεις που θα διασυνδέονται σε συνομοσπονδιακό επίπεδο, που θα λαμβάνουν αποφάσεις με οριζόντιες διαδικασίες δίνοντας σε όλους/ες την δυνατότητα να αποφασίσουν για τη ζωή τους. Μια κοινωνία όπου μέσω της αντικατάστασης της ιδιοκτησίας από την κοινωνικοποίηση όλων των αναγκαίων προς τον άνθρωπο προϊόντων και υπηρεσιών, θα δώσει χώρο στον καθένα και την καθεμιά να διαπρέψει προσφέροντας στην κοινότητα τις ικανότητες με τις οποίες προικίστηκε από τη Φύση και όχι δουλεύοντας με μόνο σκοπό τον βιοπορισμό. Προτάσσουμε μια φεντεραλιστική κοινωνική οργάνωση, που βασική της αρχή θα είναι: «από τον καθένα με βάση της ικανότητές του-στον καθένα με βάση τις ανάγκες του.» Η αστική δημοκρατία, η ταξική διάρθρωση της κοινωνίας, το κράτος, η οικονομία της ελεύθερης αγοράς, ο (νέο)φιλελευθερισμός και οι εκπρόσωποί του είναι θεσμοί, έννοιες και πρόσωπα που πρέπει κατ'εμάς να καταστραφούν και να αντικατασταθούν από την αποκεντρωμένη οργάνωση σε κομμούνες, τον συνομοσπονδισμό, την κοινοκτημοσύνη, την οικολογία, τον αλτρουισμό, την αλληλοβοήθεια και την εθελοντική συνεργασία.

Για να πραγματοποιηθούν οι σκοποί μας θεωρούμε πως πρέπει να ταχθούμε στην προοπτική της μοναδικής συνθήκης που θα επιφέρει αυτή την πολυπόθητη αλλαγή, την Κοινωνική Επανάσταση. Να μεταβούμε δηλαδή στην δίκαιη αταξική-ακρατική κοινωνία που οραματιζόμαστε μέσω ενός συγκεκριμένου επαναστατικού προγράμματος, με συνολικές οργανωτικές θέσεις και προτάσεις γύρω από τα θέματα που απασχολούν την ανθρώπινη κοινότητα και όχι μόνο. Να αντισταθούμε και να ανατρέψουμε το καταπιεστικό καθεστώς που όσο πάει σφίγγει τη θηλιά στο λαιμό των ανθρώπων. Να διεκδικήσουμε ότι μας ανήκει. Να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας. Να χτίσουμε ένα ευοίωνο μέλλον για τις επόμενες γενιές.

**Η ΚΡΙΣΗ ΔΕΝ
ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΠΟΤΕ**

*Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγ. Αναργύρων/Καματερού*

**ΟΙ ΜΕΤΑΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟΙ
ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΕΡΡΕΥΣΑΝ**

ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

**ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ
Ή
ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ. Αναργύρων/Καματερού

Να αφήσουμε μια επαναστατική παρακαταθήκη στην ανθρώπινη ιστορία. Αν δεν επαναστατήσουμε εγώ, εσύ, αυτός, εμείς, τότε ποιος;;

Με θεματικό κέντρο τα “10 χρόνια μνημονίων” και κεντρικό σύνθημα “Αναρχισμός ή Βαρβαρότητα” διεξάγουμε αυτό τον καιρό μια καμπάνια αντιπληροφόρησης και αντίστασης στις γειτονιές των Αγίων Αναργύρων, του Καματερού, του Ιλίου και των περιοχών που τις περιβάλλουν, με τα μάτια στραμμένα στην προετοιμασία και την οργάνωση για τους νέους αγώνες και τις νέες εκρήξεις που είναι προ των πυλών. Βασικός στόχος της ευρύτερης δράσης μας είναι να φτάσει η φωνή μας σε κάθε σπίτι, σε κάθε εργαζόμενο/η και κάθε νεολαίο των περιοχών διευρύνοντας μεθόδους παρέμβασης και ανακαλύπτοντας νέους. Σε αυτή την προσπάθεια καλούμε τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους φίλους και τις φίλες που εμπνέονται από τα αναρχικά προτάγματα και τις ελευθεριακές αξίες, που διαπιστώνουν γενικές συμφωνίες με τις αναλύσεις και τις θέσεις μας, σε συμμετοχή και συνοργάνωση για το δυνάμωμα ενός αναρχικού πόλου οργάνωσης, αντίστασης και μάχης στις δυτικές συνοικίες.

Είναι ο καιρός της οργάνωσης, της αγωνιστικής στράτευσης, της επαναστατικής ευθύνης και των μεγάλων αποφάσεων για το κίνημα και την κοινωνία που θέλουμε.

*Για να βρει επιτέλους η οδύσσεια των
καταπιεσμένων την δική της Ιθάκη.*

30/05/2020

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η κρίση δεν τελείωσε ποτέ!
Οι μεταμνημονιακοί μύθοι
κατέρρευσαν !

Μόνη διέξοδος
η Κοινωνική Επανάσταση !

Πρωτοβουλία Αναρχικών | email
Αγ.Αναργύρων/ Καματερού | protaanka@espinet.net

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΟΥ ΚΟΛΛΙΕΤΑΙ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ, ΤΟΥ ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΛΙΟΥ

**ΑΜΕΣΗ ΕΠΙΤΑΞΗ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΚΛΙΝΩΝ**

Το σύστημα της ελεύθερης αγοράς αργοπεθαίνει. Οι κερδοσκόποι ιδιώτες αποκλείουν την λαϊκή πλειοψηφία που δεν έχει να πληρώσει, από την διάγνωση του κορωνοϊού. Ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης βάσει του οποίου διαμορφώνονται οι τιμές στο καπιταλιστικό σύστημα, αποκλείει σε χιλιάδες, την πρόσβαση σε βασικά αγαθά. Οι εργοδότες απολύουν, μειώνουν μισθούς, ξεζουμίζουν αυτούς/ες που δουλεύουν εν καιρώ πανδημίας. Τα πλούτη τους, είναι το αίμα μας

**ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΥΓΕΙΑΣ
ΑΠΑΛΟΤΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ
ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

Με το σύνθημα "όλοι μαζί να ξεπεράσουμε την πανδημία" και παρουσιάζοντας τον κορονοϊό ως "ασύμμετρη απειλή" στην οικονομία που δήθεν "βρισκόταν σε ανάκαμψη", το κράτος και οι καπιταλιστές εργοδότες θα τσακίσουν εργατικά δικαιώματα, κοινωνικές ελευθερίες, μισθούς και συντάξεις. Θα επιχειρήσουν να αποτελειώσουν τα κοινωνικά συμβόλαια του παρελθόντος. Η θυσία των μισθωτών και των αδυνάτων για την σωτηρία του τραπεζικού, χρηματοπιστωτικού και καπιταλιστικού συστήματος, θα αναδειχθεί ως "πατριωτική υπόθεση" για την οικονομική και πολιτική ολιγαρχία, που σήμερα βρίσκεται σε πανικό. **ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΑΞΗΣΟΥΜΕ. ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ.**

ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ, ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΤΗΣ Ν.Δ. ΠΟΥ ΔΙΕΛΥΣΑΝ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ. ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΠΕΛΥΣΑΝ ΟΙ "ΛΟΓΟΜΕΝΟΙ" ΚΑΙ ΟΙ "ΤΑΣΙΔΙΩΤΕΣ" ΞΕΣΤΙΛΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ.

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων-Καματερού
Ιστότοπος: protaanka.espivblogs.net
Επικοινωνία: protaanka@espiv.net και Facebook

«Κανένας αγώνας δεν μπορεί να στεφθεί με επιτυχία αν δεν προσφέρει στον εαυτό του μια ξεκάθαρη και σαφή διατύπωση του σκοπού του. Καμιά καταστροφή της κυρίαρχης τάξης πραγμάτων δεν είναι δυνατή αν κατά το χρόνο της ανατροπής ή του αγώνα που οδηγεί στην ανατροπή, δεν υπάρχει ζωντανή μέσα στο μυαλό η ιδέα του τι θα αντικαταστήσει εκείνο που πρέπει να καταστραφεί.»

-Π. Κροπότκιν

**Επικοινωνία: protaanka@espin.net
Ιστότοπος: protaanka.espinblogs.net**

Made with PosterMyWall.com

